

ЛОВНА ПРОСВѢТА

№ 4. (двоенъ)

1 априлъ 1927 год.

Год. II.

ИЗДАНИЕ „ЛОВНА ПРОСВѢТА“, УЛ. „ПАТРИАРХЪ ЕФТИМИЙ“ № 90 — СОФИЯ

Съдържание на брой 4, год. II.

1. Ив. Сокачевъ — Всички да залесяваме.
2. Т. Вълчевъ — Залесяване въ гората „Генишъ ада“.
3. А. П. — Иелостоновския националенъ природенъ паметникъ въ Америка.
4. Алень Макъ — Споменъ за гората (стихотворение)
5. М. Хрусановъ — Видрата съперникъ на българскитѣ риболовци.
6. Дѣлчо С. Илчевъ — Снимка.
7. Паулъ Вайандъ — Развъждане на сибирска сребърна лисица (край).
8. Дето се залесява (снимка).
9. А. Нечаевъ — Риболовнитѣ проучвания съ холандския корабъ „Книккеръ“ въ Черно море.
10. Гр. Ив. Грозевъ — Риборазвъждане въ естественнитѣ блата.
11. Г. Т. Панчевъ — За бездимнитѣ барути.
12. Девисилъ — Тения Ехинококусъ.
13. Н. Маноловъ — Единъ неджгъ въ ловната организация.
14. Елмо — Друго е гората.
15. Ловно и рибно стопанства.
16. Законъ и уставъ.
17. Справочникъ за ловеца за м. априлъ.
18. Отъ тукъ — отъ тамъ.
19. Ловенъ и рибарски речникъ.
20. Ловни вести.
21. Наша поща.

ЛОВНА ПРОСВѢТА

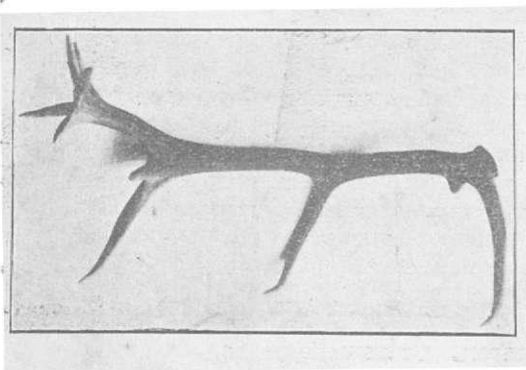
ГОДИНА II.

Мѣсечно списание за проповѣждане обичъ и познаване на природата, ратува за закрила на природнитѣ богатства, ловна просвѣта, ловенъ и риболовенъ спортъ и рибарство, ловно стопанство и полезни знания за живота на открито.

Урежда редакционенъ съветъ.

Ще излиза всѣки месецъ, освенъ юлий и августъ. Годишенъ абонаментъ 100 лева.

Адресъ: „Ловна Просвѣта“, улица „Патриархъ Ефтимий“ № 90 — София.

ЕЛЕНОВИ РОГА

ЗА ЗАКАЧАЛКИ, ДРЪЖКИ, ПОЛЮЛЕИ
необходимо украшение за всѣка
ловна кжца и ловни канцеларии
въ неограничено количество и на килограмъ
продава

С. КЛАНКОВЪ

Плѣвенъ, VII кварталъ

Българска Влада, София,
които краснотъ нашия Отечество
и аз изпозовамъ на здраве и богат-
ство за народа ни!

София 4 III.
1926 г.

Ив. Сокачевъ

Ив. Сокачевъ.

Всички да залесяваме.

Позива, който Държавният Глава от-
прави миналата година по случай празд-
ника на залесяването къмъ българитъ,
да пазятъ своитъ гори — източникъ на
богатство и здраве за народа ни, трѣбва
да намѣри радушенъ приемъ и практи-
чески изразъ въ предстоящитъ априлски
дни на залесяване, които настѣпиха.

Благоденствието на народа ни е не-
мислимо безъ добре запазени гори по
планинитъ и балканитъ, които се изви-
сватъ надъ плодороднитъ ни поля. Голи
и обезлесени тия балкани — ние виждаме
какъ страшно се заканватъ на безразсѣд-
ния. Загърнати въ своя порфиренъ плащъ,
сжщитъ балкани благодатно ще привѣт-
ствуватъ човѣка долу, ще повѣватъ къмъ
него своя чистъ въздухъ, благодатна вла-
га и ще му шепнатъ изъ далече за пълни
хамбари и за охолень животъ.

Слѣдъ нѣколко десетилѣтия, презъ
които нашитъ балкански гори, приютили
толкова исторически спомени на българ-
щината, бѣха подложени на изстребление,
настѣпи врѣме да се каже повелително:
„Стига!“

И то е изречено отъ царствени уста,
то е написано отъ ржката на Държавния
Глава, то е важно и не бива равнодушно
да го отменимъ. Тия слова излизатъ отъ
глубинитъ на сърдцето Му, защото нѣма
българинъ, който обича и познава при-
родата ни и нейнитъ красоти, като Него:
Царьтъ—природоизпитателъ, Царьтъ—лю-
битель до фанатизмъ на родната земя,

Царьтъ—ловецъ, Царьтъ—морякъ въ на-
шетото море. Навредъ, кждѣто българската
природа открива своитъ богати дарования
— поклонникъ на тия дарове.

Колцина, като Него, сж видѣли пре-
леститъ на нашата земя всрѣдъ пазвитъ на
всичкитъ ѝ потайни и съкровенни кжт-
чета?

Изобщо всѣкжде, дето творческата дѣс-
ница на битието е създала хубости и богат-
ства по нашата родина, красоти за наслада
на духъ и сърдце — Той е билъ, видѣлъ
ги е, въ познанство е съ тѣхъ, обича
ги и знае да ги цени.

Тѣзи колцина като Него сж малко,
много сж малко, за да не се проникнемъ
отъ краткия, но съ дълбока мисль поз-
ивъ, който Негово Величество отправя
къмъ българитъ въ днитъ на залесяване.

Той ни казва: „Оставете досегашна-
та занемара къмъ тѣзи голѣми народни
богатства, обикнете ги, работете върху
тѣхъ и тогава хубавитъ родни гори ще
Ви възнаградятъ стократно и съ здраве
и съ богатство!“

Царскиятъ позивъ въ деня на празд-
ника на залесяването трѣбва да бѣде
повторенъ отъ стотици хиляди уста и сто-
тици хиляди ржце, забождайки въ недра-
та на хубавата ни земя по едно само
дрѣвченце, ще способствуватъ за създа-
ване здраве и богатство на нашия из-
страдалъ народъ.

Всички да залесяваме!

София, 27 мартъ 1927 год.

Едно влакче, което носи дървен материалъ изъ Генишъ-ада
(въ дъното сж хълмоветъ на които е самата гора).

Т. Вълчевъ, лесничей на „Генишъ-ада“.

Залесяването въ гората „Генишъ-ада“ (1926—1927 г.)

Нѣма българинъ, интересувашъ се отъ красотитѣ и богатствата на нашата земя, който да не е чувалъ за единствената по своето значение, гора „Генишъ ада“.

Разположена е тя до самия брѣгъ на Черно море, по низкитѣ и достъпни разклонения на източна Стара планина. Този обширенъ лесъ привлича вниманието на туриста, лесовѣда, горосекача, ловеца и на всѣки гражданинъ, случайно попадналъ тукъ. „Генишъ ада“ е освенъ това една отъ сравнително най-запазенитѣ наши гори. До преди войнитѣ въ нея се е секло само за задоволяване мѣстнитѣ нужди.

Презъ 1919 г. девствената „Генишъ ада“ заехтява отъ ударитѣ на хиляди бравди. Но сечъта върви безъ редъ и система; сече се и пробира само най-доброто, а всичко друго остава да гние въ гората и да застрашава нейното бъдаще. Тѣй вървѣ до 1922 година, когато се разбра, че крайниятъ резултатъ на такава сечъ може да бжде съ печални последици за хубавата „Генишъ ада“. Тогава експлоатацията ѝ се повѣри на Трудовото Горско Стопанство „Тича“, подъ ръководството на органитѣ на горската властъ.

Стопанството „Тича“ завари едно лошо наследство, оставено отъ експлоатацията на Б. Д. Ж. По-вече отъ 140000 куб. м. разни материали и дърва лежеха и гниеха въ гората. Трѣбваше време и трудъ, за да се изчисти тая голѣма ма-

са. А при това, голѣмитѣ нужди на Б. Д. Ж. отъ траверси налагаха продължението на сечъта. Положението бѣ такова, че ако гората би могла да продума, би казала:

„Стига — по-вече не мога да дамъ!“

Не може да се премълчи факта, че Трудовото Стопанство напрѣгаше всички усилия да изчисти старото наследство. Презъ 1924 и 1925 година въ тази посока се направи доста нѣщо. Положението се подобри. Настѣпилата хармония между органитѣ на горската властъ и тия на стопанството вдѣхваше довѣрие, че ще се обезпечи бъдащото на „Генишъ ада“.

При такава хармония въ вгледоветѣ на тия, които ръководѣха сечъта и тия, които сѣчеха, настѣпи новата стопанска 1926/1927 година. Тѣкмо тая година трѣбваше да се приложи новъ видъ сечъ, предвидена въ новоизработения планъ на гората. За тази сечъ пиша настояшитѣ редове, защото тя е свързана и съ залесяване, чийто празникъ настѣпва презъ хубавия пролѣтенъ месецъ априлъ.

Условията на нашето скотовѣдство ни помогнаха да се убедимъ, че досега воденитѣ сечи: постепенна, обсеменителна, простоизборна и пр., не даватъ никакви резултати, защото изискватъ непосилна борба съ пашата. Тази главна причина и много други по второстепенни сж заставили лесоустроителя да прибѣгне до сѣчъ, която съединява въ себе си добри-

тѣ страни на нѣколко вида сечъ, а именно *гола сечъ съ предварително възобновление*. Тази сечъ, на която отечеството е Русия, и кждето е дала доста добри резултати въ джбовитѣ гори, се състои въ следното:

Сечъта се води на кулиси (коридори). Подлежащия за сѣчене отдѣлъ се раздѣля на две възможно равни части. Едната отъ тѣхъ отъ своя страна се раздѣля на кулиси не по-широки отъ 25 метра, въ зависимостъ отъ височината на дърветата. Всѣка година ще се изсичатъ толкова ивици презъ една, че площитѣ

ради което ще може да се постигне пълно семенно естествено възобновление на изсеченитѣ площи. Отъ друга страна ще имаме малки площи групирани на едно мѣсто, които по успѣшно биха се запазили отъ пашата на добитѣка.

По този начинъ се започна сечъта въ „Генишъ ада“ презъ 1926/1927 год.

Изсичането на опредѣленитѣ коридори на общо пространство 1080 декара въ четири отдѣли се извърши отъ трудовацитѣ на Стопанството „Тича“, подъ ръководството на горската власть. Работата, както по сечъта, така и по съби-

Изсеченъ и засѣянъ съ желждъ коридоръ въ Генишъ ада.

имъ събрани да дадатъ общата площъ, която трѣбва да се изсече презъ годината. По този начинъ ще може до края на петата година, като се изсѣкатъ опредѣленитѣ ивици презъ една, да се стигне до срѣдата на отдѣла, опредѣленъ за изсичане презъ стопанския периодъ. Презъ вторитѣ петъ години ще се изсечатъ останалитѣ неизсечени ивици отъ първата половина на отдѣла, които се прескочиха презъ първото петилѣтие. Другата половина отъ отдѣла се изсича презъ второто десетилѣтие по сѣщия начинъ.

По тоя способъ на сечене ще се използватъ за всѣки отдѣлъ презъ стопанския периодъ четири семеносни години или по две за една и сѣща площъ, по-

рането на материала, вървѣше успѣшно. Всичко се използваше споредъ качеството и годността на материала. Коридоритѣ се изсекоха на време, изчистването сѣщо стана на време, което много улесни залесяването на изсеченитѣ коридори.

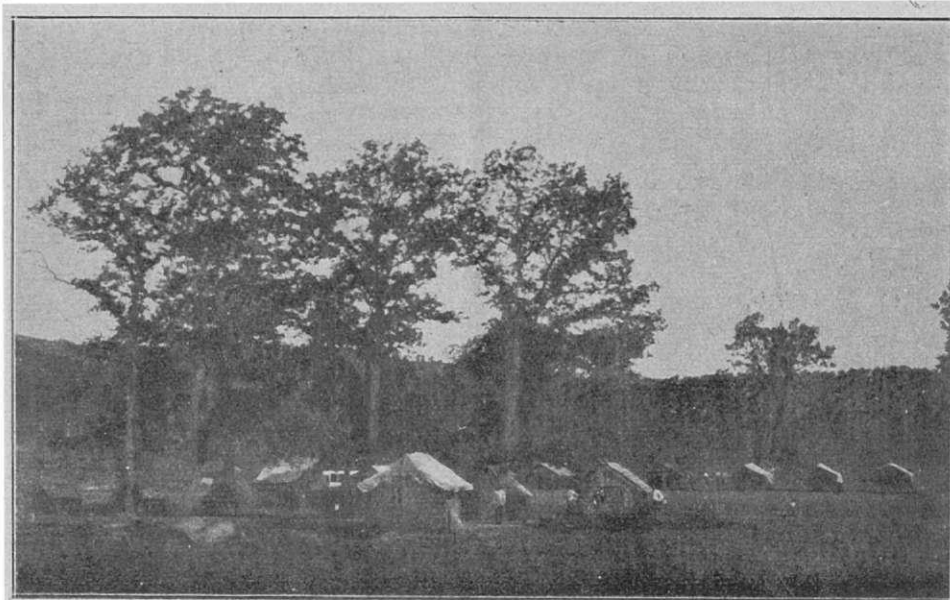
Понеже сечъта тази година по изключение се извърши доста рано (августъ и септемврий), когато желжда, за щастие въ изобилие, не бѣ още зрѣлъ, за да се разчита на естествено обсеменяване, то, за да не се опорочи въ самото начало тази сечъ, необходимо бѣ да се събере нужното количество зрѣлъ желждъ, който да се засѣе по изкуственъ начинъ. Добре събранитѣ и още по добре запазенъ желждъ се посѣя въ

дупки изъ-изсеченитѣ коридори съсъ съ-действие на трудовацитѣ. Коридоритѣ се заградиха съ добре изграденъ, здравъ плетъ, съ обща дължина 19,800 метра. По този начинъ засѣтитѣ мѣста сж напълно гарантирани отъ пашата на добитъка.

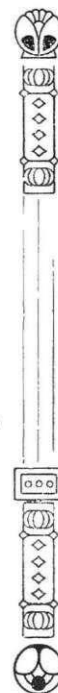
Ние смѣтаме, че щомъ има разбира-

тежка и жестока за насъ, които днесъ работимъ въ тия ценни държавни гори.

А какви богати перспективи открива тая нова сечъ за бждащия развѣдъ на полезния дивечъ, това ще разбере всѣки, който е прочелъ горнитѣ редове. Младитѣ насаждения, добре заградени и запазени отъ паша, ще станатъ истински раз-

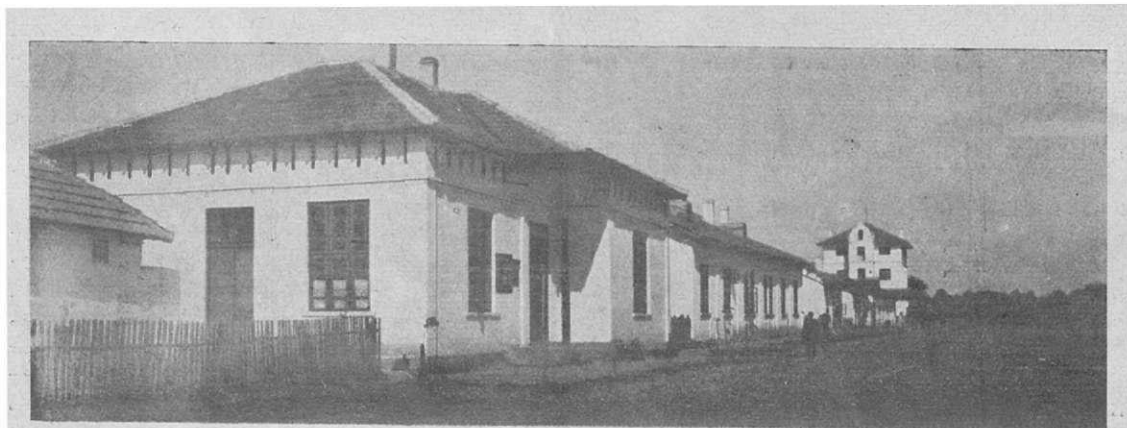
Бивакъ на горскитѣ работници
всрѣдъ Генишъ ада.

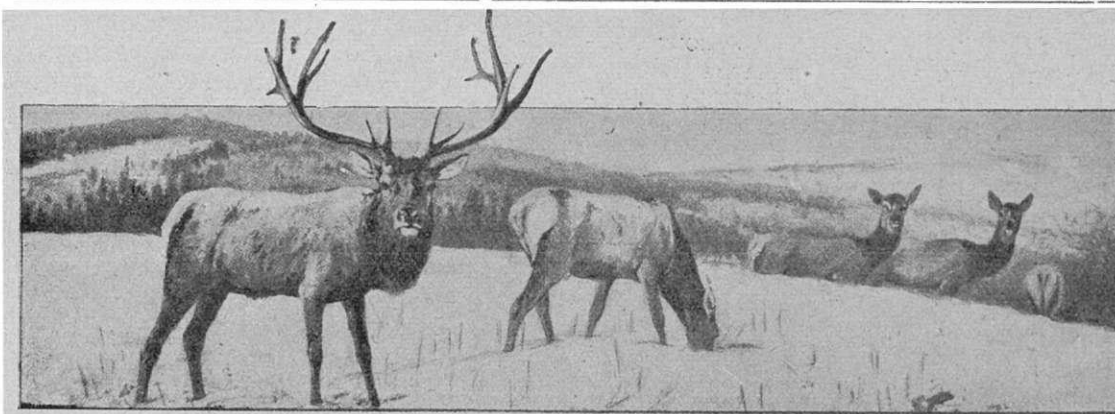
телство и вдъхновяване отъ единъ и сжщи идеалъ, между органитѣ на горската властъ и тия, които секатъ горитѣ; щомъ се залесява и сѣе, тамъ, гдето се сече, то ще бждемъ спокойни, че присждата на бждащето поколение нѣма да бжде

вѣдници на дивеча. И така чрезъ правилната сечъ и залесяването, ще се върне на „Генишъ ада“ онова изобилие отъ сърни и елени, съ каквито тя се е славила въ миналото.

10.III.1927

Общъ изгледъ на нѣкои сгради отъ Трудовото стопанство „Тича“
което експлоатира гората „Генишъ ада“.

Елени вапители от Йелостоновския национален природен паметник.

А. П.

Йелостоновския национален природен паметник в Америка.

ко нѣкой любител на лова е имал възможност да престои повече време или да обикаля Северноамериканските равнини, не може в тая земя на

листни гори, със своята чудна есенна окраса; широките степи със своите бодливи кактуси и ниски палми; Роки Монтенъ, със своите вечно в снѣгъ покрити висини; вълшебната Калифорния със своите богатства и бързорастещи евкалипти — хубави сж, но мъртви.

Щѣхъ да бѣда много неправъ, ако отрека сжществуването на всѣкакъв дивечъ в Америка сега. Въ вѣковните гори и отдалечени от човѣшки поселения степи има запазенъ такъвъ, но той, прогоненъ от човѣка, никога не ще се върне въ обитаваните от него по рано мѣста. Тамъ, дето по рано сж ходили голѣми стада от диви биволи, сега сж издигнати фабрики и градове, съ до облатите достигащи здания.

Много е направилъ практичниятъ американецъ за култивирането на страната си, но намъ, любителите на природата — ловците, е по приятно да видимъ запазилата се още въ първобитно състояние природа, тамъ дето човѣшката ръка не е посмѣяла да унищожи създаденото от Бога.

Йелостоновскиятъ национален паркъ, е най-голѣмото предприятие отъ тоя родъ въ свѣта. Този паркъ е единъ истински резерватъ за дивечъ. Включва всѣкакъв теренъ, затова тамъ сж се развѣдили въ голѣмо количество елени, биволи, мечки, кози, и всѣкакъв пернатъ дивечъ.

Освенъ богатството на дивечъ тоя паркъ крие други природни хубости —

интензивна култура да не му направи впечатление беднотата откъмъ дивечъ.

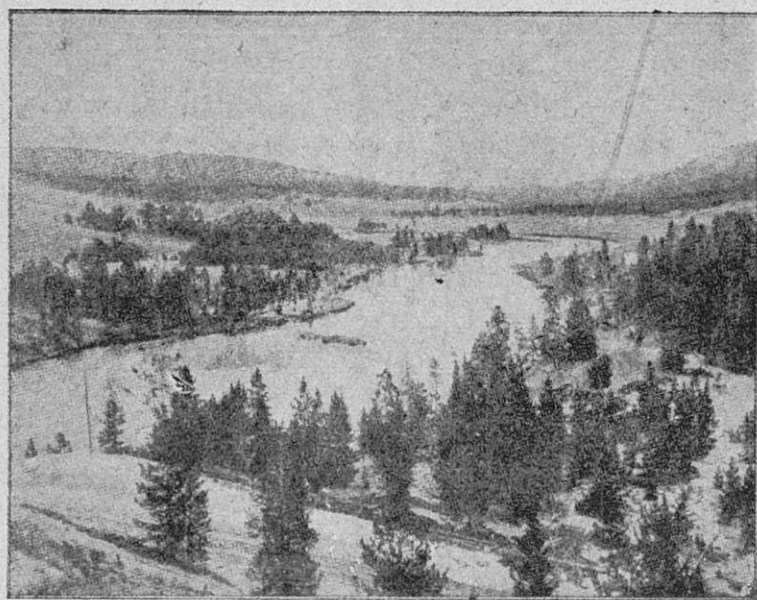
Колкото дивечъ има, той е станалъ извънредно предпазливъ, защото сж го преследвали и безразборно унищожавали, както туземците, така и преселилите се тамъ европейци. За единъ истински ловецъ тази беднота на дивечъ въ американските степи и вѣковни гори, навѣва тѣга. Всичко изглежда като мъртво. Не се чува никакъвъ птичи гласъ, ни пѣсень, каквито сме свикнали да чуваме у насъ въ Европа отъ нашите малки пѣвци. Тая беднота на живи твари предава монотонния, типиченъ за Америка, характеръ. Всичко е студено и пусто, а отъ това страда и общия изгледъ на природните ѝ хубости, каквито тя има.

Хубави сж монотонните, гжсти, иглисти, вѣковни гори, чиито върхове се издигатъ високо въ небесата, съ изпаднали отъ бури или старостъ дънери, клонетъ на които се преплитатъ въ гжста, непроходима мрежа; северните широко-

тамъ сж прочутитѣ *Гейзери*, които изхвърлятъ вода на десетки метра височина, красиви голи разноцвѣтни скали, покрити съ снѣгъ чърхове, и езера съ кристална вода.

Паркътъ заема едно пространство отъ

сребристи чайки, образуватъ силенъ контрастъ съ тъмнозеленитѣ крайнини на горитѣ, задъ които проблѣскватъ осветенитѣ отъ слънцето снѣжни върхове. На срещуположната страна се вижда изригващия врѣла вода гейзеръ, презъ па-

Изгледъ отъ Йелостоновския Националенъ природенъ паметникъ въ Америка.

45000 кв. километра. Той се охранява отъ нѣколко полка специална конна стража, която зорко следи за спазването на строгитѣ закони. Тамъ е строго запретиено да се стреля, за да се не плаши дивеча, затова и навсѣкжде срещаеме край пжтищата до толкова опитомени мечки и други животни, че се не боятъ отъ любопитни туристи, а съ охота взиматъ поднасяната имъ отъ тѣхъ храна.

Паркътъ сжществува отъ 1 мартъ 1872 г., но едва отъ преди 20-25 год. той заприлича на сжщински резерватъ и стана достъпенъ за любителитѣ на дивата хубостъ.

Специални коли-омнибуси развеждатъ туриститѣ цѣла седмица изъ него, безъ да могатъ да имъ покажатъ всичкитѣ му хубости. Колата минава презъ дълги алеи отъ високи дървета, образувачи отъ дветѣ страни на пжтя зелени стѣни; губи се изъ дълбоки долини, за да се покачи на високото плато, дето е Йелостонското езеро, което обема едно пространство отъ 363 кв. клм, и е на височина 2357 м. надъ морското равнище. Синитѣ води на езерото, оживени отъ

ритѣ на който виждаме предметитѣ обогрени съ най ярки цвѣтове — отъ нежно розовъ до тъмно синъ и зеленъ.

Постоянно се промѣнятъ картинитѣ. Ту минаваме презъ стара вѣковна гора, ту презъ млада борова или смѣсена, ту край голи червени скали, обраснали тукъ тамъ съ низки храсти. Нѣгде край пжтя лежатъ натрупани изпаднали отъ бури дървета. Тамъ тѣ ще останатъ докато изгниятъ, за да представляватъ естествено скривалище за много животни. Не далечъ оттамъ виждаме една грамадна мечка седнала до дънера на една елха да си чисти кожата, безъ да се обезпокоява отъ нашето минаване. Надѣсно прехвъркватъ хиляди птици надъ мочурливи ливади, а надъ тѣхъ се вие царьтъ на въздуха, избиращъ жертвата си.

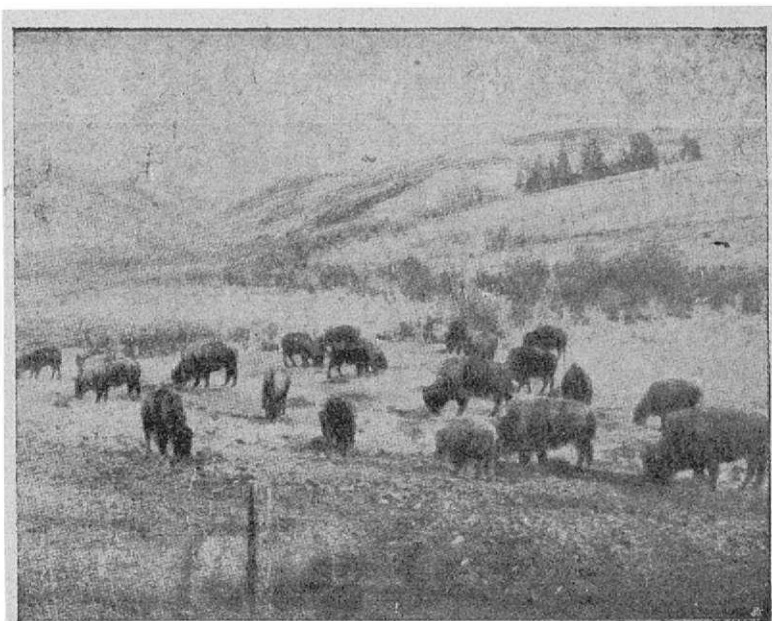
Паркътъ има 6 хотела, така разположени, че да ношуватъ дето се замръкне. Тамъ става и храненето на мечкитѣ, за да се любоватъ туриститѣ и забавляватъ съ тѣхъ. Особенно чувство изпитва ловецътъ при вида на мечкитѣ, които той познава като опасни звѣрове, а тука тѣ сж забравили своята природа, и до тол-

кова свикнали на хората, че не само не ги избягват, но с любопитство ги гледатъ.

Въ една по отдалечена част на пар-

бъгва срещата съ тяхъ. Най-добре се чувствува елена-вапитъ, който така се е развъдилъ, че се среща навсякжде.

Зимата тамъ е доста люта и да не

Стадо бизони въ Иелостоновския Националенъ природенъ паметникъ въ Америка.

ка на високо плато сж бизонитъ, съставляващи едно доста голъмо стадо. Тъ, колкото и да сж свикнали съ хората, все представляватъ опасностъ, затова се из-

търпятъ животнитъ лишения отъ къмъ храната, има уредени хранилници, които специални служащи пълнятъ съ храна.

Аленъ Макъ

СПОМЕНЪ ЗА ГОРАТА.

По тебъ, неизбродима родна горо,
Скръбъ тиха скрилъ съмъ въвъ сърдце;
За туй е мрачно туй и тжжно
Въ градътъ ловджийското лице.

*

А, ето, иде пролътъ, ти се будишъ
Отъ зименъ, непривътенъ снъ;
Разпукватъ пѣпчицитъ свежи,
Ехтишъ отъ птички, сладъкъ звънъ.

И сутринъ се за тебе спомнямъ:
Когато слънцето изгрѣй,
Какъ свежестъ дишашъ ти, омайвашъ,
Роса ти въ бисеръ какъ светлѣй.

*

Живѣй, о родна горо, извисявай
Къмъ синьо небо дървеса —
Макаръ далечъ отъ тебъ, жадувамъ
На твойтъ птиченца гласа;

*

Да видя извори, потоци,
Завити въ клонки и листа;
Подъ твоитъ сѣнки да отдѣхна —
мойта галена мечта!

София, 29.III. 1927 г.

М. Хрусановъ.

Видрата съперникъ на българските риболовци.

Между нашите хищни животни вълкът и видрата нанасят най-големи щети на родните ни стопанства: скотовъдно, ловно и рибно.

Министерството на земледелието, на което принадлежат ржководните грижи за тия три стопанства, не ни е дало до сега никакви сведения за величината на щетите, нанасяни от тези хищници.

Докато за щетите от вълка все пак имаше известни данни, които се дължат на частен починъ, или пък на дейността от ловните ни дружества, за щетите от видрата сведения нѣма никакви.

А видрата у насъ причинява толкова големи щети на рибарския ни промиселъ, че тя трѣбва да привлече сериозното внимание на всички фактори, които боравятъ въ тази областъ.

Това се налага още повече, като се знае, че унищожението на видрата е много по-трудно и мъчно постижимо, отколкото унищожението на вълка.

Покойниятъ Г. К. Христовичъ въ „Природа“ отъ 1903 год., брой 3, стр. 95, въ статията си „Видра — *Lutra vulgaris*“ казва: „Ето единъ голѣмъ пакостникъ на рибарското ни стопанство, който е завладѣлъ почти всички водни пространства въ княжеството. Този хищникъ, който

по жбитѣ и скелета си е близъкъ сродникъ на пороветѣ, затова, че води повечето нощенъ животъ и се крие въ водата, мнозина би го считали за рѣдкостъ въ страната ни, когато въ сжщностъ той се намира и по буйните планински потоци, рѣки и езера, и по тихотечещите рѣки на равнините, и по прѣсноводните блатата, и по голѣмите извори, и на всѣкъде, гдето водата не пресъхва и гдето има риба въ изобилие. Нѣщо повече — той е пришель и по черноморските ни крайбрежия, за да съперничи на тюлените и делфините въ необятните владения на богиня Амфитрита“.

Сжщиятъ Христовичъ тамъ пакъ съобщава: „Пресмѣтнато е, че една видра унищожава средно по 1 (единъ) кгр. риба въ денонощие или 300—400 кгр. на годината“. А г-нъ Юл. Милде твърди, че видрата като хищникъ, (както и вълкътъ), когато намѣри ято отъ риба, не се задоволява само съ толкова, колкото ѝ е нужно за храна, а напротивъ тя унищожава много повече, безъ да я използва. Въ подкрепа на това г-нъ Милде разправя следния фактъ: Въ Чехославия, кждето е имало голѣмъ рибникъ, въ селото се забѣлезало, че се продава скрито прѣсна риба презъ запретенъ за ловене сезонъ. Контрабандистътъ билъ единъ селя-

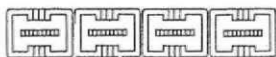
нинъ. Заловенъ последниятъ, разправилъ, че той не лови рибата, а видрата. Проследено, това отъ надзирателя на рибника, се установило, че видрата, като е ловила риба, я натрупвала по краищата на рибника, отдѣто сутринъ рано селянинътъ я прибиралъ. Тоя фактъ иде да подчертае, че видрата унищожава повече отъ 1 кгр. риба денонощно.

Компетентни люде, занимаващи се съ риболовство, твърдятъ, че видрата у насъ по количество е повече отколкото вълкътъ. Ако се приеме обратното, че видрата е по-малко и както г-нъ Костовъ (Инспекторъ по риболовството въ Мин. земледѣлието) ни заяви, че тя не е по-малко отъ 4000—5000 броя, въ такъвъ случай при 400 кгр. унищожена риба годишно отъ една само видра, ще излѣзе, че щетата годишно възлиза на 2,000,000 кгр. риба. Но ако редуцираме това число на 1,000,000 кгр. поѣдена срѣдно 30 ле-

ва, това сж 30,000,000 лева загуба принасяна на нашето рибовъдство.

Тѣзи само за по напжтъ приблизителни цифри сж достатъчно убедителни, за да се помисли, какви мѣрки трѣбва да се взематъ за унищожението на тоя хищникъ.

Нека се надѣваме, че М-вото на Земледѣлието, респективно отдѣлението за горитѣ и лова, когато изработва правилника за приложението на закона за лова, а особено *редѣтъ за статистическата служба* по чл. 39 отъ сжщия законъ и въ контактъ съ инспектората по риболова, ще намѣри начинъ и средство, за да се установи, както количеството на убититѣ годишно видри, а така сжщо да се установи и загубата на риба въ кгр. по видъ и стойностъ отъ тоя пакостникъ — хищникъ. Риболовнитѣ дружества сж организирани, които биха помогнали твърде много въ туй отношение.

† ДѢЛЧО С. ИЛЧЕВЪ (на първи планъ съ шапка въ ржка)
убитъ на Арабаконакъ при защита на Н. В. Царя отъ разбойническото нападение
на 12 априлий 1925 година.

Другарски обѣдъ въ Видинския ловенъ паркъ, по случай занисането отъ ДѢлчо за парка четири елени лопатарии подарени отъ Н. В. Царя (нѣколко дни преди трагичната му смъртъ).

Покойниятъ бѣ единъ отъ основателитѣ на „Ловна просвѣта“.

Поклонъ предъ паметта му!

Развъждането на сибирската сребърна лисица.

(продължение от брой 3)

Нашите лисици не са изложени на никакви почти болести. Аз съм ловил тукашни лисичета из дупките и съм ги отглеждал на синджир. Но не си спомням ни един случай да ми е умряла лисица от болест. При това тъй се опитомяваха, че аз ги водех на аръв много пъти с мене на разходка. Разни кожни паразити ги безпокоят често, особено докато са млади; но против това може да се вземат мерки. Червеи пръстеновидни също им се явяват, но и против тях си има средства. Краста и бяс са почти изключени.

Тъй като лисицата е всеядно животно, то изхранването ѝ не представлява никакви големи затруднения. Кучешките питки*) ще бъдат главната ѝ храна. Могат да се дават и варени картофи, смачкани с бито мляко. Мишки, врани, катерици и пр. могат също да служат за храна, а при развъдника може също да се устрои и разплодник на канинхи (зайчета) за храна на лисиците. Те ядат охотно и риба.

Сибирската лисица се гони през времето от края на януарий до средата на февруарий. След 52 дена последва окучването и малките лисичета остават 14 дена слепи. На възраст 4 седмици вече се опитват постепенно да излизат от колибката, а след други две седмици привикват да взимат самостоятелно храна. При добро гледене и хранене, лисичетата бързо растат. Предназначените за продаж лисици могат вече да се убиват през декемврий чрез хлороформ. През това време кожата им е най-добра. Най-хубавите животни се остават за по-нататъшен разплод и пред коледа се сешават в колибките си, за да привикнат една към друга. Строго трябва да се гледа и да не се допуска сношаване и разплод между едно и също кучило. Само животни с чужда една на друга кръв трябва да се допускат към случване. В проти-

вент случай настъпва скоро израждане, което е от голяма вреда за развитието на кожата. Старите лисици, според д-ръ Флосрик, запазват способността си за разплод от 10 до 12 години. В Америка правят изложби и добрите разплодници добиват високи цени.

Най-мъжното обаче е доставянето на добри разплодници. Както д-ръ Флосрик ми пише, малкото средноевропейски лисичи ферми имат поръчки за дълго време и за сега не могат нищо да дадат. Фирмата Карл Хагенбек в Шеллинген иска да внесе сребърни лисици от Америка. Също и фирмата Юлиус Мор в Улм ще почне, вероятно скоро, да доставява сибирски черни лисици. Чифта франко Хамбург — с гаранция да бъдат доставени живи, ще струва около 5000 м. Има предложения от Канада по 1000 до 1500 долара за един чифт сребърни лисици. Преноса от там, включително и осигуряването, ще възлиза на 15 на сто. Американските фирми дават по 1300 долара чифта лисици.

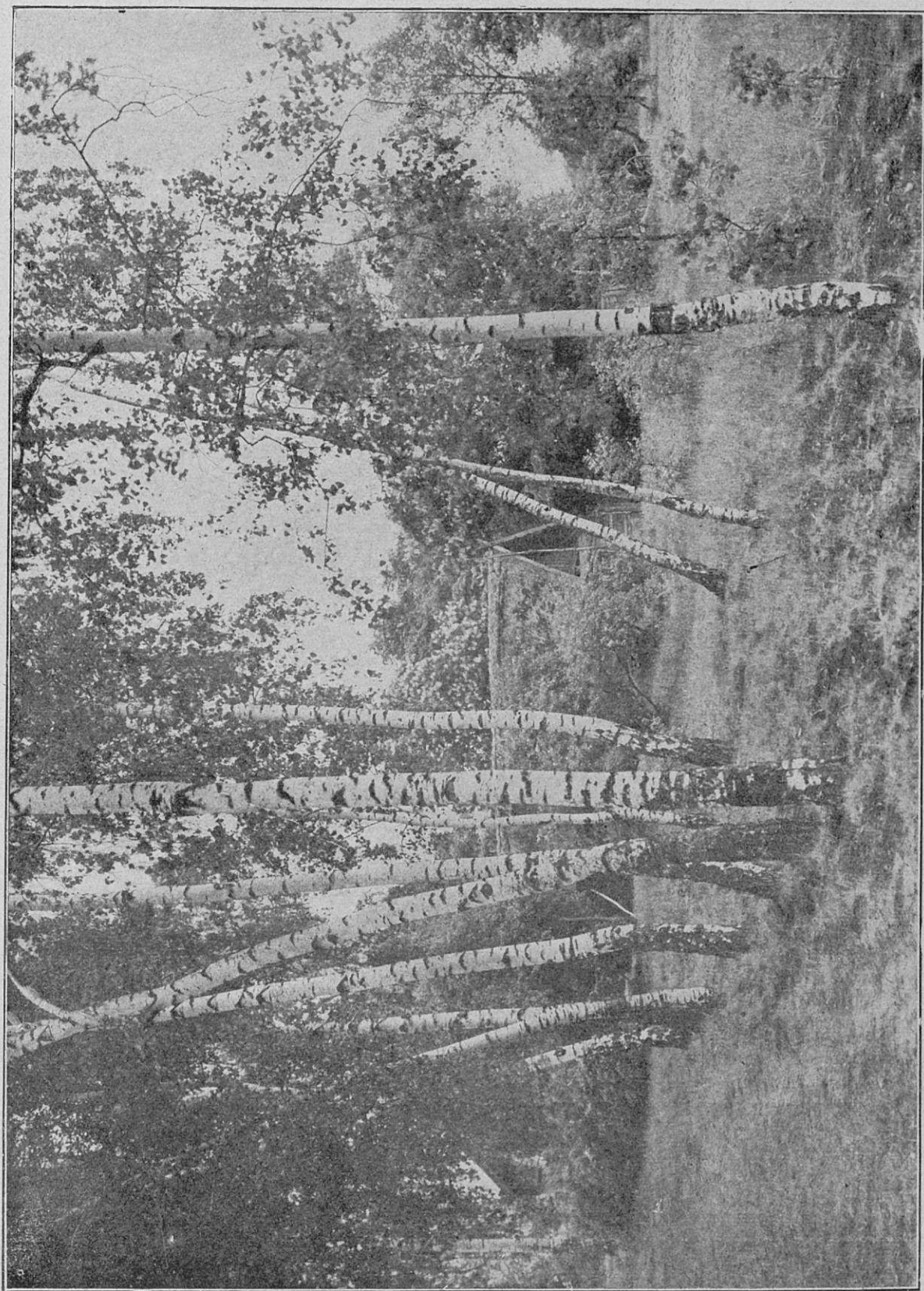
Там, където няма на разположение голям капитал, аз бих съветвал да се почне от малко, та преди всичко да се добие потребната опитност. Тези обаче развъдвачи, които не притежават нужните познания в работата, по-добре да се не залавят с това предприятие. Само онези развъдници за сребърни лисици хвърлят големи печалби, които се ржколят умело и с знание на делото.

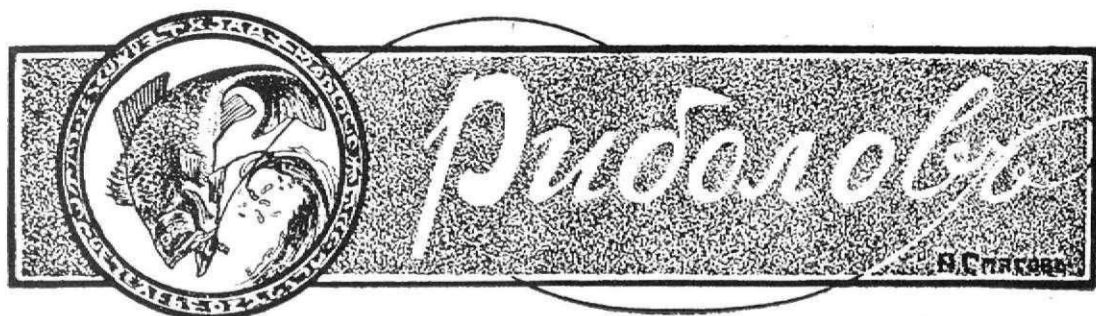
Изв. D. Jäger-Zeitung, прев. Д. Илиев.

Б. Р. Предградията на нашите планини, особено Рила и Берк планина, способствуват отлично за развъд на сребърни лисици. И ако някои от нашите състоятелни хора, вместо да строят кинематографи, кабарета и пр., където само се трови морално и физически нашата младеж, се заловеха с устройството на ферми за развъд на сребърни лисици, като доведат и нужните за целта специалисти, биха извършили една много по-полезна за себе си и за своя народ работа.

*) Тези питки се приготвяват от много фабрики в Германия, специално за храна на кучета.

А. Нечаевъ.

Риболовни проучвания съ холандския корабъ Книккеръ въ Черно море.

(Продължение отъ брой 3).

Изследваната отъ „Книккеръ“ морска ивица почти навсѣкжде има равно и тинесто дъно. Пѣськъ се среща само покрай брѣга, а подводни камъни-предимно въ района на носа „Емине“ и „Зехтинъ-Бурунъ“.

На дълбочина отъ 15 до 70 метра дъното е покрито съ миди, които живѣятъ заровени въ тинята. Най-много миди има въ Варненския районъ (отъ ромънската граница до „Емине“), където трала понѣкога улавяше повече отъ 10.000 кгр. миди на едно тегляне. По-на югъ количеството на мидитѣ намалява, а въ Василико-Ахтополския районъ е съвършено малко.

Мидата е полезно живото; тя може да се употребява за храна, за приготвяне на торъ и др. Освенъ това въ нея се срѣщатъ малки перли, които макаръ че и да сж отъ лошо качество, все пакъ могатъ да се използватъ. Обаче, при съвременното състояние на пазаря, мидитѣ не могатъ да се продаватъ въ голѣмо количество и затова тѣ, поне за сега, нѣматъ голѣмо стопанско значение. Съвременното тѣ пречатъ при извършването на тралния риболовъ: не допускатъ продължително влачене на трала, забавятъ неговото изваждане, мачкатъ рибитѣ и т. н.

Отъ рибитѣ, които живѣятъ около дъното, по-голѣмо значение за ченроморския риболовъ иматъ: несетровитѣ риби (моруна, несетра и пѣструга), калканѣтъ и барбунята. Всички тия риби се ловѣха и съ трала.

Отъ несетровитѣ риби най-често се улавяше моруна, като при това попадаха и голѣми екземпляри (до 280 см. дължина и повече отъ 120 кгр. тежина). Обаче тѣхното число беше нищожно и

повидимому, тѣ сж само случайни гости, които дохождатъ у насъ отъ по-севернитѣ участъци. На последното навежда и обстоятелството, че тѣ се хващатъ почти изключително въ варненския районъ.

Калканѣтъ се ловеше навсѣкжде до дълбочина около 90 метра, но най-много въ Варненския и Бургазски райони. Обаче даже и тукъ ловѣтъ му не надминава 15—20 парчета наведнѣжъ, дневното производство никога не надхвърляше 200—250 кгр.

Още по-незадоволителенъ бѣше ловѣтъ на писията, която се хващаше само въ отдѣлни екземпляри, отъ които повечето бѣха малки.

Барбунята се ловеше по-близо до брѣга, отколкото калкана; нейниятъ ловъ сжщо не беше изобиленъ: до 2—3 кгр. на едно теглене.

Освенъ горнитѣ риби съ трала се ловѣха редовно и следнитѣ: акула, скатове и меджидѣ.

За скатоветѣ се знаеше, че тѣ се срѣщатъ покрай нашия брѣгъ, особено презъ пролѣтѣта. Това се потвърди и отъ опитнитѣ ловидби: скатоветѣ се ловѣха навсѣкжде до дълбочина около 90 метра, обаче предимно на по-плитко. За съжаление нашето население не е навикнало да ги яде, затова уловенитѣ екземпляри останаха почти неизползувани.

Акулата се ловеше тамъ, където и скатоветѣ. Въ нѣкои мѣста трала изваждаше до 15 акули наведнѣжъ, което при доста голѣмия размѣръ на рибата (до 150 см.) може да се смѣта за добъръ ловъ. Но и акулата, както и скатоветѣ, не намираще добъръ пазаръ и по-нѣкога се продаваше само за 15—20 лв. парчето.

Меджида не се ловеше често отъ нашитѣ рибари и затова можеше да се предположи, че той се срѣща предъ нашия брѣгъ въ малко количество. Опитнитѣ ловидби доказаха противното: меджида се хващаше при всѣко теглене на трала въ дълбочини отъ 25 до 90 метра. По всѣка вѣроятностъ неговитѣ запаси въ морето сж доста значителни, обаче това нѣма голѣмо практическо значение. защото той е малка риба (до 20—25 см.) и не се цени отъ нашето население.

Отъ другитѣ риби, които тукъ-таме попадаха въ трала, заслужаватъ да се споменатъ: скумрията, леферътъ, сафридътъ и попчета. Тѣхното количество сжщо така не бѣше голѣмо: до 3—4 кгр. на едно тегляне.

Както се вижда отъ гореизложеното, опитнитѣ ловидби на „Книккеръ“ не дадоха задоволителни резултати (общата стойностъ на продадена риба е около

90.000 лв). Това обстоятелство може да се тълкува въ смисълъ, че въ морето предъ нашия брѣгъ нѣма много дѣнни риби, обаче това заключение, колкото и да е правдоподобно, не може да се смѣта за доказано съ ловидбитѣ на „Книккеръ“. Преди всичко срокътъ на проучаванията бѣше много кжсъ за пълното ориентирание въ разпредѣлението и количествения съставъ на рибитѣ. Като така, възможно е, че „Книккеръ“ не сполучи да намѣри подходящи и удобни за лова мѣста. Възможно е и това, че презъ другъ сезонъ, напр. пролѣтътъ, ловътъ щеше да бжде по-голѣмъ. Освенъ това несполуката на „Книккеръ“ може да се дължи и на други причини, напримѣръ на това, че той употребяваше северноморския типъ на трала, приспособенъ да работи по твърдото дѣно, когато въ Черно море дѣното е меко и тинесто.

Изгревъ надъ Черно море.

Гр. Ив. Грозевъ

Риборазвъждане въ естественитѣ блата (гьолове).

(Статия II).

Въ миналата статия разгледахме сжщността на риборазвъждането. Сега ще запознаемъ читателя съ развъждане на рибата въ естественитѣ вирове, тѣй наречени у насъ, гьолища.

Както по-рано споменавхмъ, правилно нареденото рибно стопанство изисква доста значителни разходи, а и съ него трѣбва да се занимаватъ хора добре запознати съ тази работа — рибовжди. Само при наличността на средства и благоприятни условия въ стопанството, е

възможно правилна и доходна постановка на рибовждането. Ние най-първо ще разгледаме какви сж условията, за да може въ най-обикновеннитѣ вирища и езерца, намиращи се въ стопанството, да се развъди и отгледа риба и, следъ това, ще разгледаме и укажемъ начинитѣ за направата на рибникъ, развъждането и отглеждането на рибата въ него и пр.

Гьолъ обикновенно се нарича, всѣки воденъ басейнъ напълненъ съ вода по естественъ начинъ. Въ зависимостъ отъ

това съ каква вода е напълненъ даденъ гьолъ различаваме: *реченъ гьолъ, изворенъ и дъждовенъ*.

Речния гьолъ се пълни съ вода отъ потоцитъ и рекичкитъ посредствомъ заприщане течението на водата. Речния гьолъ може да се пълни съ вода и чрезъ отвеждане сжщата отъ рекичката съ вада до самия гьолъ. *Изворнитъ гьолчета* получаватъ вода чрезъ самитъ извори, било въ самитъ планински мѣста, и въ равно мѣсто въ гората. Дъжловнитъ гьолове се образуватъ като чрезъ прегради съ бентове, диги и др. се събира водата отъ падналитъ дъждове, или при топене на снѣговетъ.

Най-обикновени сж гьоловетъ образувани отъ рекитъ, като водата отъ последнитъ съ вада се отвежда въ мѣстото пригодено за гьолъ.

Изворнитъ гьолчета се образуватъ кждето има изъ горитъ обилна изворна вода и се правятъ най-често за водопой на добитъка, а често и за водоснабдяване на населенитъ мѣста.

Често въ полскитъ мѣста се срѣщатъ гьолове, образувани край низинитъ и баиритъ, които се пълнятъ съ дъждовна и снѣжна вода. И такива гьолове най-често служатъ за водопой на добитъка, а нѣкъде и за водоснабдяване.

Отъ всички горезброени гьолове водата не може всичката, когато пожелаемъ да пуснемъ да изтече, защото целъта за която сж направени не позволява това и заради това всички такива гьолове наричаме *неизтичащи*. За развъждане риба, такива гьолове не сж пригодни и поради което развъждането на рибата въ тѣхъ е второстепенна работа. Както вече казахме, за едно правилно рибно стопанство се изисква гьола-рибникъ така да е пригоденъ, щото по желание, когато поискаме, да го присушимъ до дъно цѣлия.

Периодичното присушване на гьола-рибникъ и на ново попълването му съ вода е необходимо за рибовъжда на първо мѣсто за това, че по този начинъ се обезпечавя изобилието отъ дребни животни — рачета и др. съ които рибата се храни, защото ако е малко храната въ гьола нарастването на рибитъ върви медленно. Такива малки животинки изобилно се размножаватъ въ добре загрѣваната вода, разлѣти на тънъкъ слой по дъното покрито съ разстителностъ, както това става при пролѣтното наводняване на речнитъ долини.

Вънъ отъ това за рибовъжда е отъ особено значение, като пусне про-

лѣтно време риба въ гьола-рибникъ, да знае презъ лѣтото — какво количество отъ тази риба е измрѣло, останалата жива какъ е нараствала при каквъ прирѣстъ и пр. базъ това условие невъзможно е да се води правилно рибното стопанство — а това не може да се постигне, ако гьола не се присуши, като всичката вода отъ него се изтече.

Най-после едно отъ условията при правилното рибно стопанство е рибата отъ време на време да се прехвърля отъ единъ гьолъ-рибникъ въ другъ, като по този начинъ се сортиратъ и разпредѣлятъ рибитъ по голѣмина, излавятъ се хищнитъ риби, които пречатъ на растежа на другитъ и пр. Всичката тази операция въ неизтичащитъ се гьолове-рибници не може да се направи и именно въ това е тѣхния недостатъкъ при развъждането на рибата, като много голѣмъ резултатъ не може да се очаква. Но, пакъ да се развъжда риба въ такива гьолове, да се подобрятъ условията за развъждането и тамъ, все е възможно.

Най-простиятъ, най-удобния и най-ефективния начинъ, за да развъдимъ риба въ гьолъ, направенъ не за рибникъ и въ който водата не може да се изтича до дъното, когато поискаме или, съ други думи, да развъдимъ риба въ гьолове неизтичащи, е да пуснемъ въ тѣхъ известно количество възрастни риби-майки, които сами ще се размножаватъ. Тѣй като въ такива гьолове водата не е много чиста, презъ лѣтото, често се разваля и замърисва, то тукъ може да се препорѣча развъждането само на такава риба, която не е взискателна за качеството на водата, като напримѣръ: *Каракуда и Линъ* (Каленикъ) — само ако гьола е много голѣмъ може да се пусне и шаранъ и то дивъ, тѣй като въ такива гьолове подобрена раса шаранъ, опитоменъ, както го наричатъ, е рисковано да се пуска, защото е много взискателенъ.

Въ голѣмитъ неизтичащи се гьолове на които дъната сж отчасти лѣсъчни, не само че може, но и необходимо е да се пуснатъ за развъждане и раци. Ако условията сж благоприятни, рактъ самъ се развъжда и дохода отъ него ще се почувствува особено, сега когато има търсене на раци за пазаря.

Каракуда, Линъ и Шаранъ е най-удобно да се пускатъ въ гьоловетъ-рибници — пролѣтно време, преди да сж схвърлили хайвера. Ако по една или друга причина презъ пролѣтътъ не може да се пуснатъ, то това може да стане презъ

м-цъ септемврий. Много е удобно, ако близо до гъоловетъ има реки или езера, въ които тия риби ги има, защото бързо и ефтино се доставятъ и, най-главното, безъ рискъ на измиране по пътя, било отъ задушване въ сжда, въ който се пренасятъ, или по други причини. Пренасянето на рибитъ майки, които проектираме да пуснемъ въ рибника, става въ бѣчви, като се запушатъ съ рѣдѣкъ парцалъ, за да може да става обмѣна на въздухе. Ако разстоянието на пренасянето е дълъ

Главниятъ недостатъкъ на такива гъолове, освенъ невъзможността да се изтичатъ, е и това, че презъ зимата обикновенно водата имъ намалява, рибата нѣма кжде да се събира и рискува да се задуши отъ недостатъченъ въздухъ, а по-нѣкога гъолътъ може да замръзне до дъно. Необходимо е зъ това зимно време да се правятъ дупки по леда, като въ тѣхъ се турятъ снопове отъ слама или шума, а ако водата е малка, за да не измре рибата при замръзване, на дъното се правятъ

Рибарска хижа въ устието на на р. Голѣма Камчия, всрѣдъ гората Лонгоза

го, трѣбва по пътя водата да се смѣнява.

Намѣсто голѣми риби, може въ гъола-рибникъ да поставимъ и по малки, които по сжщия начинъ могатъ да се доставятъ.

По никакъвъ начинъ не трѣбва въ малъкъ гъолъ-рибникъ да пускаме много риба; тя нѣма да расте и може да се задуши отъ недостатъченъ кислородъ.

По отношение на богатството отъ хранителни материали, гъоловетъ покрай низинитъ сж доста богати съ такива, защото обикновенно почвата на низинитъ е плодородна, а и пролѣтнитъ води внасятъ въ нея достатъчно количество азотни вещества.

голѣми дупки-ями, въ които да прекарва рибата при голѣмъ студъ. А още по-сигурно е, ако до гъола наблизе се приготвятъ специални ями, въ които още презъ есенята рибата да се постави и тамъ да прекара презъ зимата.

Горе-долу при такива условия се намира стопанина на гъолове затворени, водата на които не може по желание да се изпуска. Тука може само нѣкои подобрения да се направятъ на самия гъолъ, ако той е обрасълъ съ водорасли и други растения и дъното му, отъ многото гниещи растителни вещества, се е обърнало на торфена маса, която взема кислорода на самата вода, или както го наричатъ,

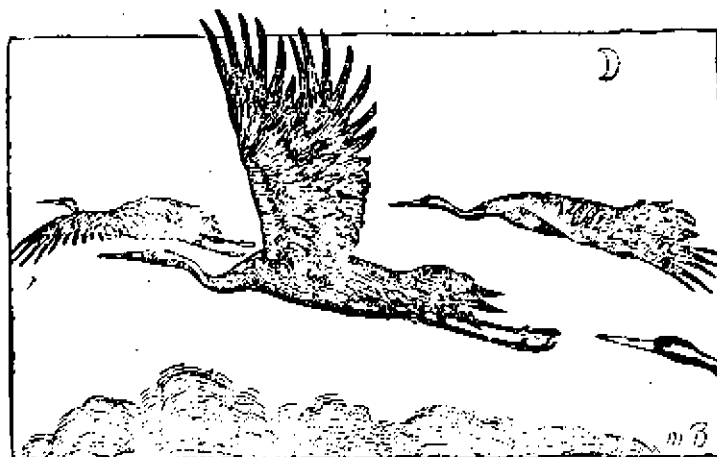
окисляватъ тия гниещи вещества самата вода, която добива миризмъ на тиня. Въ такива гьолове рибата малко по-малко загива, даже и оная риба, която не е възискателна, напримѣръ: каракудата, защото тукъ се касае до липса на кислородъ за дишане. Такива изоставени и затлачени съ тиня гьолове изискватъ нѣкои подобрения, напримѣръ: обработване на дъното имъ, като най-добре е да се изсушатъ временно, ако това е възможно дъното да се натопи съ варъ и следъ изтичане на едно лѣто и зима, на следующата пролѣтъ гьола да се напълни съ вода на ново.

Изчистването на гьола отъ тиня и треволякъ съ гребла е средство, което малко помага и не постига целта си — това се препоръчва тогава, когато нищо друго не помага и не може да се направи. Въ изоставенитѣ и затлачени гьолове никаква риба не може да се вѣди, освенъ непретенциознитѣ каракуда и линове.

Нѣкъде наравно съ такива затлачени гьолове се срещатъ и гьолове съ добра вода, изворна отъ дъното. Такива сж гьоловетѣ покрай нѣкоя голѣма водна мелница. Тѣзи гьолове по се приближаватъ до естественнитѣ езера, отколкото до затлаченитѣ гьолове, макаръ че водата имъ е неизтичаща. Въ такива гьолове може да се развѣди по-ценна риба — а ако водата имъ е чиста, хладна и ако гьолътъ е достатъчно дълбокъ, може тамъ да се развѣди пестърва. Изборътъ на риба за развѣждане въ такива гьолове зависи

и отъ мѣстоположението и характера на терена и отъ целта, за която се развѣжда рибата, т. е. за ядене ли е, за пазара ли е и пр. Въобще такива гьолове може да третираме въ зависимостъ отъ степента на приближаването имъ по характеръ т. е., ако сж съ чиста изворна вода, ще отиватъ къмъ езерата и при развѣждането на риба въ тѣхъ ще важатъ инструкции за езерното рибно стопанство, ако ли водата имъ не е чиста и свежа, къмъ затлаченитѣ гьолове, за които по-горе говорихме.

Особенно приложение държатъ ямитѣ въ неизтичащитѣ гьолове. Тия ями се образуватъ, когато за нѣщо се изкопае тиня или торфъ отъ дъното на гьола. Водата на такива ями е съ тъменъ цвѣтъ, въ такава вода има винаги много свободни киселини, и безъ предварително пребротване на дъното имъ съ варъ, въ такива ями не бива да се пуска за развѣждане риба, даже невзискателна. Ако въ такива ями може да се подобри дъното имъ, въ тѣхъ може да се развѣжда шаранъ и линъ и то само за едно лѣто, т. е. презъ пролѣтѣта се пускатъ двегодишни шаранчета и линчета и презъ есенъта угоени нарастнали, се излавятъ и изкарватъ за продажъ. Случвало се е да се пусне шаранъ отъ 200 гр. презъ пролѣтѣта и есенъта уловенъ тежи отъ 900 гр. до 1,200 грама. Пускатъ се, обаче малко екземпляри, обикновенно на декарь 10—15 парчета.

Г. Т. Панчевъ

За бездимнитъ барути.

Поводъ за тия нѣколко реда е статийката „Внимание при пълнене патронитъ“ отъ г. К., помѣстена въ бр. 3 на „Ловна Просвета“. Въ нея авторътъ прокарва една мисълъ, която безъ допълнителни пояснения може да бжде причина за недоразумения. Думата ни е за последния пасажъ на статийката, а именно: „Въ ловния алманахъ на Ив. Сокачевъ сж показани размѣритѣ на разнитѣ пълнежи съ бездименъ и черенъ барути и, наложително е, всѣки ловецъ да има за сведение тѣзи данни, които сж провѣрени и установени следъ дълги опити“. Безъ да искаме да подбиваме престижа на г. К., нито реномето на този отличенъ и незамѣнимъ алманахъ, трѣбва да кажемъ, че отъ тия думи и отъ това, което намираме въ поменатия алманахъ, дето сж дадени нѣколко данни, безъ да се казва за какъвъ видъ бездименъ барути се тѣ отнасятъ, всѣки незапознатъ съ въпроса ловецъ би можель да заключи, че за многобройнитѣ видове ловни бездимни барути сжществуватъ даденъ калибъръ единъ единственъ универсаленъ пълнежъ, напр.: (по алманаха) 2·15 грама за кал. 12 и 1·70 гр. за кал. 16, еднакво важащъ за всички видове барути, точно така както е за димнитѣ барути.

Има стотици ловни бездимни барути. Всѣки отъ тѣхъ, обаче, е съ особено свойство и пълнежа му се различава отъ пълнежа на останалитѣ. Така че универсаленъ пълнежъ при бѣздимнитѣ барути не може да сжествува.

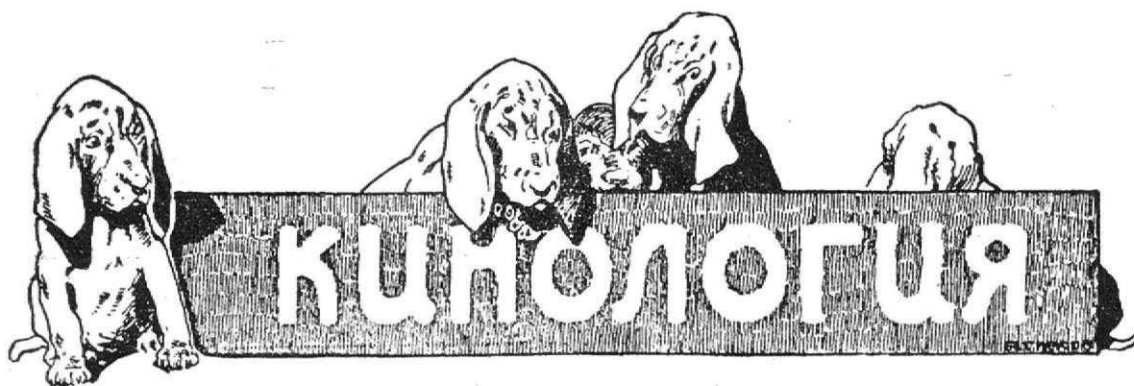
Употрѣбаваме ли бездименъ барути, трѣбва да знаемъ: 1) името и произхода му, 2) дозата за дадения калибъръ, 3) количеството сачми за сжщия калибъръ, 4) какъ, какви и колко тапи да се поставятъ и 5) особеннитѣ му свойства: тенденция да овлажнява, може ли да бжде компримиранъ, какъвъ капсулъ иска и пр. Ако всичко това ни е извѣстно, само тогава може да кажемъ, че разполагаме съ нуждитѣ данни за приготвление действително безопасни патрони.

За да се види нагледно разликата въ пълнежитѣ при разнитѣ бездимни барути, даваме тази таблица. Даннитѣ се отнасятъ за кал. 12.

Произходъ на барута	Име на барута	Доза бар.	Доза сачми
С. Щ. С. Америка	Dupont Smokelss	5.35 гр.	35 гр.
"	Latlin & Rand	1.30 гр.	35 гр.
Германия	Infalib'e		
"	Haslocher,	2.40 гр.	32-35 гр
"	Marke Fasan		
"	Walsroder,	2.10 гр.	сжщо
Франция	Marke Wolf	3.50 гр.	"
"	J № 2	2.20 гр.	"
"	T 1	2.60 гр.	"
"	M		

Пловдивъ, Мартъ 1927 год.

Б. Р. Редакцията дава съ удоволствие мѣсто на тая навременна статия на уважаемия ни сътрудникъ г. Панчевъ, добъръ познавачъ на ловното оржие. Собствено, както г. К. така и авторътъ на Ловния алманахъ, сж напълно въ унисонъ съ г. Елмо. Въ бр. 5 год. I сп. Л. Просвета г. К. пояснява ползването отъ бездимнитѣ барути идентично съ г. Елмо. Г-нъ Ив. Сокачевъ на стр. 83 п. 4 и стр. 77, последната алинея, сжщо така указва, че всѣка фабрикация б. барути иска свой пълнежъ, означенъ на етикета. Пропускъ сжщественъ въ алманаха е, че г. Ив. Сокачевъ, не е указалъ, че даннитѣ у него сж примѣрни за единъ типъ барути, който се употрѣбаваше презъ време на голѣмата война въ България, когато е и съставяна тая глава на алманаха. Лично г. Ив. Сокачевъ благодари на г. Елмо за критическото отнасяне къмъ това, което е прочелъ въ алманаха и за цѣнитѣ указания, що му дава за неговото поправление въ бждаще.

Девисилъ.

Тения Ехинококусъ.

Във всички почти млъкопитаещи животни, птици и риби, между многото паразити, които се размножават въ организма имъ, най-често се срещатъ разнитъ видове тении и глисти. Тъ, посредствомъ една опредѣлена еволюция, се пренасятъ отъ животнитъ у човѣка и обратно. Единъ отъ главнитъ посредници на това пренасяне е и кучето.

Тукъ ще се ограничимъ да опишемъ само единъ отъ тѣзи опасни паразити, които най-често се срещатъ въ кучетата. Кучето, като другаръ на ловеца и любимецъ на семейството, може да пренесе тѣзи паразити било у самия ловецъ, било, и то най-често, въ неговитъ деца и, по специално, да стане разсадникъ на опасната тения Ехинококусъ (*Tenia echinococcus*).

Ехинококуса е отъ рода на така нареченитъ плоски глисти (*Platelmintee*) и се развѣжда въ червата на кучета. Той е толкова малъкъ, че не може да се види съ просто око, а трѣбва да се гледа съ увеличително стъкло.

Тенията Ехинококусъ се намира въ голѣмо количество, както казахме, въ червата на кучето. Когато тя стане възрастна, сжщо както при другитъ тении, отъ тѣлото ѝ се откъсватъ прешленчетата, които се изхвърлятъ навънъ заедно съ изверженията на кучето. Тия прешленчета съдържатъ множество яйца, които се освобождаватъ, щомъ покривката на прешленчето се размие отъ дъждъ или отъ влагата на самитъ извержения. Освободенитъ яйчица се полепватъ по повърхността на земята и тревата, попадатъ въвъ водата и пр. Оттукъ тѣ се поглъщатъ отъ животнитъ, като овци, кози, зайци (много често у дивия зайкъ) и пр. Но сжщо така яйцата на Ехинококуса могатъ да попаднатъ въ стомаха на човѣка посредствомъ храната. Въ стомаха стомашния сокъ разрушава обвивката на яй-

чицата и се образува единъ много малъкъ паразитъ, нареченъ „амбриомъ.“

Тѣзи амбриоми пронизватъ червата на животнитъ, които сж ги поглъннали, попадатъ оттукъ въ кръвта и посредствомъ нея пжтватъ изъ цѣлия организмъ. Спиратъ се въ обични тѣмъ мѣста, каквито сж: черния дробъ, червата, перитониума и пр.

Отъ амбриома се образува главата на тенията, която отъ себе си образува единъ мехуръ съ прозрачна ципа и пълненъ съ полупрозрачна течность. Голѣмината на този мехуръ бива отъ лешникъ до яйце. Често мехуритъ сж многобройни и образуватъ нѣщо като гроздь.

Загнѣзденитъ по тоя начинъ въ тѣлото на животнитъ или човѣка паразити, причиняватъ тежки разстройства и по нѣкога смъртъ. Най-важното въ случая е че немогатъ да се изхвърлятъ навънъ съ никакви лѣкарства, а е възможно отстранението на мехуритъ само по хирургически пжтъ, но не всѣкога операцията може да има благоприятенъ изходъ.

Ако едно животно, въ което има мехуритъ на Ехинококуса, се заколи и вътрешноститъ му се изхвърлятъ навънъ, безъ да се закопаятъ, то като бждатъ изяждани отъ кучетата, въ червата на тия последнитъ се образува вече самата тения Ехинококусъ.

И тѣй този опасенъ глистъ преминава по единъ строго определенъ начинъ отъ кучето въ другитъ животни и човѣка и отъ тия последнитъ обратно въ кучето.

Предъ видъ на това, че Ехинококуса е често смъртоносенъ за човѣка, особно за децата, то ние, като ловци, които постоянно имаме работа съ кучета, трѣбва да знаемъ и средствата за предпазване, както себе си, така, особно, децата си отъ него.

Ние препоръчваме следнитъ мѣрки:

1. Да не се позволява на децата да играят много с кучетата, особно, когато тия последните се хранят, защото лигитъ съдържат много паразити и причинители на болести. Като правило децата преди ядене да измиват ръцетъ си с вода и сапунъ, а особно когато сж ровили изъ прахътъ.

2. Да не се пие или да не се употребява за миене замърсена вода, защото въ такава вода често се намиратъ яйцата на Ехинококуса.

3. Тамъ, гдето има кучета и ходятъ по нужда подъ плодни дървета, никога да не се ядатъ неомити плодове, особно тия, що сж окапали по земята.

4. Кучетата да се привикнатъ, когато сж въ къщи, да отиватъ по нужда на определено мѣсто, а изверженията да се събиратъ и заравятъ.

5. Закланитѣ животни, било домашни, било дивечъ, въ които се забелжватъ мехури, трѣбва да се считатъ заразени отъ Ехинококусъ. Вжтрешноститѣ на такива животни да не се даватъ на кучетата.

6. На всички кучета, както ловни, така и домашни, да се даватъ по четири пѣти въ годината лѣкарства, които убиватъ както тениятѣ, така и другитѣ паразити.

Вѣрваме, че ловцитѣ, които се запознаятъ съ опасността отъ тенията Ехинококусъ, ще се загрижатъ да отстранятъ всички ония възможности, които биха позволили тоя паразитъ да проникне отъ кучето въ човѣка или въ членоветѣ на неговото семейство.

София 28.III.1927 год.

Н. Маноловъ, с. Н-лци (Соф.)

Единъ неджгъ въ Ловната организация.

Това е кражбата или, противозаконното присвояване на чужди ловни кучета. Макаръ и злото вършено отъ отдѣлни членове на организацията, то не бива да се премълчава, когато за изкореняването му не се взематъ никакви мѣрки и когато се търпятъ

нататъкъ. На другия день, презъ цѣлото време на лова, кучето ми е съ тѣхъ. Връщатъ се, но не се отбиватъ презъ селото да го оставятъ, макаръ че лѣтътъ имъ е отъ тамъ, а отиватъ право на гарата. Нѣщо повече: когато се качватъ въ влака за София, кучето е пакъ съ тѣхъ; тѣ и тогава не взематъ мѣрки за задържането му поне тамъ, а знаеха, че то е мое — на тѣхенъ другаръ отъ общата ловна организация. На гарата имаше познати мѣстни ловци, които съ готовност щѣха да запазятъ кучето ми, ако то имъ бѣше предадено.

въ редоветѣ на тая организация подобни порочни членове. За такава организация всѣки съ право може да мисли, че въ нея има нѣщо неуредено, нѣщо ненормално.

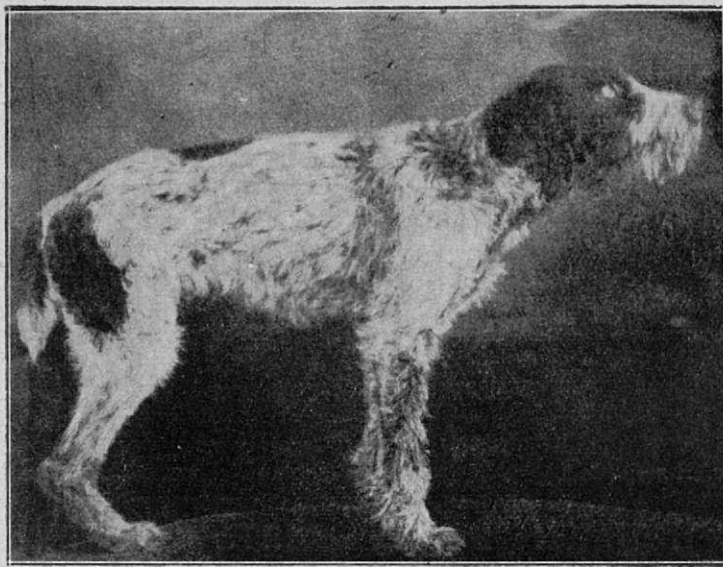
Ето примѣри:

1. Презъ 1912 г., въ навечерието на турско-българската война, трима софийски ловци минаватъ презъ селото ни за ловъ изъ околността. Последва ги моето куче — пилчаръ. Въ селската кръчма имъ се посочва, че кучето е мое. Повидимому тѣ не обърщатъ внимание на него, но съсъ себе водятъ само две кучета и третото — добре имъ дошло. Така тримата софийски ловци — снабдени всѣки съ по едно куче — заминаватъ по-

нататъкъ. Следъ два дни, обезпокоенъ за кучето си, отидохъ въ София да го потърся отъ известнитѣ вече ловци и когато попитахъ единия отъ тѣхъ, за когото бѣхъ слушалъ, че ималъ слабостъ да присвоява чужди кучета, той твърде наивно ми каза, че кучето ги само последвало и само се качило въ влака и че тѣ не обърщали внимание на него и не взели мѣрки за задържането му на гарата, защото били пияни; на софийската гара се изгубило и не знаелъ къде отишло. Кой може да повѣрва всичко това? Самата дума „пияни“ не звучи ли така порочно? Това пиянство, което е изворъ на всѣко зло и на всѣка развала!

Между тия трима ловци имаше единъ отъ върховната управа на ловната организация. Когато се отнесохъ до сжда, този виденъ членъ и управникъ въ организацията, ме упрекуваше, че незаслужено съмъ ги билъ обвинявалъ за изгубеното си куче. Но, следъ нѣколкократното отлагане на дѣлото по разни процесуални причини, той дочака дадената амнистия и пожела да се въз-

на ближния хотелъ. И, когато отидохъ да го прибера, азъ останахъ поразенъ, като разбрахъ, че почтениятъ съдържателъ на този хотелъ е членъ на ловната организация и че кучето му било предадено отъ агентъ на полицията — тоже членъ на сщата организация. Съобщихъ ведната за случая въ редакцията на „Ловецъ“, порицавайки похитителитъ на кучето ми и изказвайки публичната

ЧИСТА ГЕРМАНСКА ГРИФОНКА „ШИПКА“

Собственостъ на ловеца Н. Маноловъ отъ Новоселци. — Отличава се съ своята послушностъ и великолепа работа въ полето. Единъ отъ малкото чисти приплоди отъ доставката на Управителния съветъ презъ 1911 год.

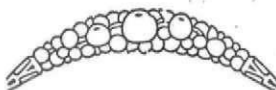
ползува отъ нея, която турна точка на всичко.

2. Преди две години ми се изгуби друго ценно куче. Пазехъ го вързано въ специална за него ограда. Една сутринъ намѣрихъ дѣска отъ оградата изкъртена и кучето избѣгало — така поне азъ повѣрвахъ, че то е самѣ избѣгало. Потърсихъ го навсякъде, но не го намѣрихъ. Подадохъ заявление до полицията; съобщихъ и въ управата на ловната организация; публикувахъ обявления въ пресата, питахъ всѣки срѣщнатъ другаръ, но никакъвъ резултатъ — кучето не се намѣри. Едва на шестия день срѣскахъ случайно познатъ ловецъ, който ми събщи (съ условие да не казвамъ никому името му), че кучето ми е задържано отъ съдържателя

си благодарностъ на благородния другаръ, който ме улесни да го откроя, но почитаемата редакция не пожела да даде гласностъ, нито на едното, нито на другото.

Излишно е да описвамъ други подобни случаи изъ моя дългогодишенъ ловенъ животъ. Посоченото е достатъчно да обрисова злото въ нашата организация. Нека следъ това всѣки съвестенъ другаръ си направи самъ заключение за размѣра на това зло. Време е, обаче, да се свѣстимъ. На тая, инакъ внушителна организация, е нужда идейностъ. И за създаването ѝ трѣбва да се работи много повече, отколкото до сега.

София, 25. II. 1927 г.

Елмо.

Друго е гората.

Хубавъ е модерния градъ съ всичкитъ придобивки на наука и техника: монументални згради, автомобили, трамваи, електричество; съ богатитъ си витрини, разкошни ресторанти, хубавъ е и съ веселия си животъ. Но... друго е гората.

Леката бричка ви носи по прашния междуселски път. Какъ е горещъ тозъ есененъ послеобядъ! Еднообразната околностъ ви е уморила, вие полудежите, унесени въ дрѣкка, но въ далечината забелѣзвате обширенъ тъменъ силуетъ. Ахъ! ето я... гората. Вие се изправяте, сънливостта ви изчезва. Пъргавитъ балкански кончета и тѣ се съживяватъ. Наближавате. Приятна хладина ви облѣхва. Вие вдишвате съ пълни гърди ароматния горски въздухъ. Става ви леко, блажено леко. Навлизате. Изведнажъ изчезва полския радукъ. Столѣтници-великани, проснали грамадни клони, ви преграждатъ пътя. Колата весело подскача по тѣхнитъ корени. Продължавате. Оъ дветъ страни на лжкатушестия пътъ хиляди планти стърчатъ и ви гледатъ. Наоколо е особено тихо. Сваляте шапка. Васъ ви обхваща особено състояние. Неволно мислитъ ви се пренасятъ къмъ Твореца на тази природа. Вие виждате жалката суетностъ на ежедневиия си животъ. Съвестта ви загризва: считате се виновенъ за нѣщо. Разкайвате се. Обещавайте си да бждете вече другъ... Но свечерява се, тихъ вѣтрецъ раздвижва гората. Вамъ ви става хладно, навличате горната си дреха. Изведнажъ при единъ завой, среди малка поляна, блѣсва буенъ огънь. Чува се викъ: „Ох-о-о! Господинъ Х!“ Конетъ спиратъ, хора се раздвижватъ, вие сте при другаритъ си, отсѣдали до хайдушко кладенче. На огъни шиша се пече. Вечеряте: буковъ листъ е вашата тарелка, росната трева ще бжде вашата постеля.

Но какъвъ е жителътъ на нашитъ гори? Ето го, той върви до васъ, пъргавъ, снаженъ, широкоплещестъ. Гледа ви съ своитъ умни, ясни, искрящи отъ здраве очи! Говори ви високо, просто, съ широки ржкомахания, съ усмивка на уста. Речникътъ му е цветистъ, дори поетиченъ. Разсѣжденията му сж трезви, заключенията прави. Пита ви за живота въ града, за паритѣ и ви слуша съ погледъ искащъ да каже: „Какъ можете, джанамъ, така да си губите времето!“ Той е искренъ като дете, скоро се сприятелява съ васъ, обиква ви, посреща и изпраща най-радушно. Ето го, върви до васъ. Не се спира. Следи иѣкакви му привличатъ вниманието. Той се навежда; като добъръ синъ на природата, той умѣ да чете въ отворената предъ него книга. „Вълкъ е миналъ преди два часа“, ви казва. Той е храбъръ. Колко звѣрове е виждалъ, колко приключения ималъ. А какъ обича той своята гора! Само той разбира сжщността на думата: Ронина. Той е вечно веселъ, вечно жизнерадостенъ, обича да пѣе и пѣе старинни народни песни, песни за „гора зелена и вода студена“, за разни хайдуци, за кърджалии и делибашии...

Да, друго е гората! Обичайте я, посещавайте я често: тя винаги ще ви приеме съ отворени обятия. Тя е цѣло училище. Тя ще ви укрепи и облагороди. Само тамъ съ заздравени нерви, далечъ отъ градския шумъ и суета, близо до Бога, вие ще можете да си дадете ясна равномѣтка и да си начертаете насоки въ живота.

Да, друго е гората.

гр. Пловдивъ, 15 мартъ 1927 г.

ГОРСКО, ЛОВНО И РИБНО СТОПАНСТВА.

Какво е направено по залесяването от министерството на земледелието през 1926 г.

Министерството — служба по укрепване пороищата и залесяването — разполага със 55 горски разсадници със обща площ 8,100 декара. През 1926 г. сж засети 9,630 кгр. семена и въ началото на 1926 година е имало 29,900,580 фиданки, от които 14,448,000 иглолистни и 18,574,000 широколистни.

За залесяване сж били извадени 16,771,000 фиданки от които, 6,564,000 иглолистни и 10,207,000 широколистни.

Залесени сж общо 24,613 декара земя, от които :

- 5,553 — държавни земи
- 16,221 — общински „
- 2,746 — частни „
- 93 — обществени „

За залесяването сж употребени 12,401 кгр. семена и 13,377,483 фиданки.

За извършването на залесяването сж били употребени 22,204 надници на трудоваци, ученици, ученички и сж разходвани 3,089,204 лева от които :

- 3,166,904 лв. от държавата
- 85,529 „ „ общинитѣ
- 222,682 „ „ частни лица.

Освенъ това сж подмладени 7,334 декара общински и частни гори.

Успѣха въ залесяването се вижда въ отгатышната таблица.

Изобщо прогреса въ тая област е ясенъ и очевиденъ и той не може да не радва всѣки любитель на горитѣ.

И тукъ ли трѣбва да вървимъ полека?

Закона за лова, чл. 29, постановява: „Министерството на земледелието и държавнитѣ имоти издържа нужното число ловни пазачи, за които ежегодно се *предвиждатъ въ бюджета на държавата* нужнитѣ средства.

Вмѣсто това да стане — сир. ловнитѣ пазачи да се издържатъ по бюджета на държа-

Извършени работи по залесяването	1923 г.	1924 г.	1925 г.	1926 г.
Събрани и засети семена кгр.	2,121	5,951	45,156	6,286
Находящи се фиданки въ разсадницитѣ бр.	11,231,000	11,280,700	18,546,093	29,900,580
Засадени фиданки бр.	3,632,246	4,063,800	8,411,997	11,981,006
Залесено пространство декари	5,457	6,285	16,312	21,781.5
Подмладени заклеавѣли гори декара	3,390	4,289	9,891	7,183.7

вата, тѣ бѣха предвидени по бюджета на „Фонда развъдъ полезенъ дивечъ“.

Нашата Л. О. посрѣщна равнодушно това нарушение на закона за лова, което накърнява ежегодно съ $1\frac{1}{2}$ фонда. Сп. „Ловецъ“ на уводно мѣсто каза своето обичайно „Наслука“ на това беззаконие.

Цельта на фонда е ясно опредѣлена въ чл. 52: развъждане полезния и изстребление вредния дивечъ.

Лесно е да се създаде единъ пакостенъ прецедентъ по прилагане закона, но е мжчно да се премахне, особено когато той е създаденъ отъ „голѣмото мѣсто“.

И тукъ ли ще чакаме времето да поправи голѣмата грѣшка?

Хаосъ въ ловно-стопанската ни дейност.

Следният факт показва, че въ дейността на нашите ржководни органи по ловното дѣло царува хаосъ:

Съ протоколъ № 2 отъ 18. XI. 1926 г. Пловдивския Окржженъ Ловенъ съветъ опредѣля мѣстата за постоянни и временни ловни развждници, както и е взелъ нѣкои решения въ свръзка съ чл. чл. 33, 37, 39, 86 и др. отъ З. Л.

Протокола, съгласно чл. 32 отъ сжщия законъ, е изпратенъ за утвърждение отъ Л. С. при Министерството на земледѣлието.

Ловниятъ съветъ съ писмо № 847 отъ 29/I 1927 (получено едва на 16/II въ Ловното д-во въ Пазарджикъ), съобщава, че неудобрява и анулира нѣкои отъ решенията, а други одобрява.

Удобренитѣ решения, понеже се получиха въ края на ловния сезонъ, оставатъ безъ всѣ какво значение. Неудобренитѣ решения сж цѣлъ ударъ за Ловното дружество.

Съ подобни бавежи и разтакания се спъва нормалния животъ на ловнитѣ дружества създава се дезорганизация въ ловното стопанство и се обезкуражаватъ ловцитѣ въ тѣхнитѣ полезни начинания.

Независимо отъ всичко това Ловниятъ съветъ при Министерството нарушава чрезъ тия кжсни свои решения Закона за лова, чрезъ което дава лошъ примѣръ.

Т. Пазарджикъ.

П. Г. Петровъ.

Резултатитѣ отъ една неумѣстна реклама.

Въ бр. 4 на сп. „Ловецъ“ бѣ публикувано съобщението, че единъ ловецъ взелъ награда 5700 лв. за избити гарги, а други — 3600. Резултатитѣ отъ тая реклама сж на яве. Научаваме се, че единъ секретарь-бирникъ, е представилъ за изплащане глави на пернати хищници, за които трѣбва да изплати около 37,000 лв.

Скоро ще видимъ нашия фондъ не само изпразненъ, но и задължнялъ.

Кому служимъ и кому услужваме?

Една отъ длѣжноститѣ по запазване едрия полезенъ дивечъ.

Априлъ и май сж месецитѣ, когато почти всичкитѣ животни раждатъ. Грижитѣ, които се полагатъ презъ тия месеци за запазване на дивеча, сж отъ най-голѣмо значение за изобилюието или неговата липса.

Между голѣмитѣ врагове на малкитѣ и беззащитни сѣрненца и еленчета презъ първи-

тѣ две седмици отъ тѣхното раждане, сж свинитѣ. Тамъ, гдето се практикува на широки начала пасбишното свиневѣдство, най-главната причина за бързото изчезване на сѣрни и елени, сж бродяшитѣ изъ гората стада свини.

Малко_безпомощно сѣрне притулено въ тревата.

Разбира се, да се ограничи свинската паша изъ тия райони всецѣло, не е мислимо. Но все пакъ възможни сж известни и резултатни мѣрки. Напримѣръ: лесничейтѣ въ своитѣ ревири могатъ съ заповѣди да ограничатъ района на пашата въ по-близкитѣ до населенитѣ пунктове крайнини на горитѣ. По-далечнитѣ участъци да се забранятъ, та тамъ дивечътъ спокойно да отгледа своитѣ малки, докато укрѣпнатъ краката имъ. Напълно е установено, че свинитѣ изяждатъ беззащитнитѣ малки сѣрни и еленчета.

Забраната трѣбва да започне отъ 1 май и да трае до 15 юний.

Ето една длѣжностъ на Ловния съветъ при Министерството на земледѣлието, изпълнението на която ще допринесе твърде много.

Ловенъ кадастърь.

Отъ бр. V на сп. „Ловецъ“ научаваме, че У. С. на Ловната Организация възнамѣрвалъ да уреди ловенъ кадастърь, т. е. определение. вида и количеството на дивеча въ България. Ето единъ голѣмъ въпросъ, който небива да се разрешава, преди едно обстойно обсъждане въ колонитѣ на списанието „Ловецъ“. Ловниятъ кадастърь, не е така лека работа, както това се струва на г. инженеръ лесовжда Стояновъ и за него сж потрѣбни огромни сѣдства.

Покойниятъ Христовичъ, на времето си, е далъ най-правилно разрешение на въпроса, което е възприето и узаконено отъ V редовенъ ловенъ конгресъ. Този конгресъ е решилъ да се съставятъ хонорувани студии за състоянието на дивеча по окржзи. Това решение, както и много други решения, хубави и полезни, остана неизпълнено.

Вместо „кадастър за лова“ нека всяко окръжно ловно стопанство обяви конкурс по определена програма за съставяне студия за състоянието на дивечевото богатство в окръга. Тия студии ще послужат като основа на бъдещ градеж по въпроса.

Уловеното количество риба.

Във водите на Царството, (без това уловено въ вътрешността на страната, респективно въ по-големите рѣки и техните малки притоци и балкански потоци), е следното за годините:

1920	=	2,071,148	килограма
1921	=	1,859,879	„
1922	=	2,514,778	„
1923	=	1,546,266	„
1924	=	4,134,039	„
1925	=	4,500,937	„

През 1925 година е уловено още: 24,461 кгр. скариди, 74,653 кгр. миди, 710 кгр. морски раци и 60,732 броя сладководни раци.

Уловените пък през 1926 год. риби по видове (без количеството уловено въ Месемврийския морски район) се разпределя както следва:

1) Луксозна (моруна, виза, ситра и чига)	=	44,283 к.
2) Бѣла риба (смадонъ)	125,471 „	
3) Сомъ	93,466 „	
4) Шаранъ	637,402 „	
5) Щука	113,314 „	
6) Платика и косатъ	85,196 „	
7) Барбуни, лавракъ и леферъ	29,691 „	
8) Паламудъ	117,040 „	
9) Скомбрия (чирози)	918,974 „	
10) Карагъозъ	96,980 „	
11) Калканъ	57,877 „	
12) Кефалъ, илария и платарина	56,234 „	
13) Попчета (кая)	128,433 „	
14) Хамсия и сафридъ	139,043 „	
15) Разна риба	664,409 „	
А всичко	3,307,513 к.	

Освенъ това количество риба през 1926 год. е уловено още: 14,639 килогр. скариди, 39,021 кгр. миди, 793 кгр. морски раци, 14,865 броя сладководни раци и 160 кгр. стриди.

М. Х.

Рибовъждство.

Въ Инспектората по риболовството сж пристигнали 20,000 оплодени зърна отъ хайверъ на американска пестърва отъ Чехия. Този хайверъ е вече поставенъ въ апаратите за излупване въ рибовъждните станции при гр. Самоковъ. Следъ излупване, съ рибичките ще бждатъ зарибени нѣкои балкански реки, както

това стана миналата година съ Владайска, Пещерската и др. реки.

На път сж още 20,000 зърна отъ хайверъ, който ще бжде изпратенъ въ рибовъждните станции въ Твърдица, Калоферъ и Златна Панега.

Конференция на рибовъждните дружества.

Министерството на земледелието — Риболовнен инспекторатъ, обмисля въпроса за свикване на конференция рибовъждните дружества въ страната.

Риболовство.

Съ настъпването пролѣтъта започнати сж строежите на гардите при Бѣленското, Вардинъ ново градското блата на Дунава. Усилено се чистятъ Козлодуйското и Островското блата.

Даляните по Черноморския брѣгъ сж поставени и е започналъ лова на карагъоза. На открито море се лови отъ наши рибари и чужденци — лазове, калканъ.

Рибарския учебенъ корабъ.

Поръчания отъ Министерството на земледелието за Практическото ни Рибарско училище учебенъ корабъ ще трѣгне отъ Виена въ началото на м. априлий т. г. за Варна.

Изтрѣбление на гарвани, гарги и пр.

По инициативата на агрономите въ Плевенски окръгъ тази пролѣтъ сж предприети отъ населението масови изтрѣбявания на гарги, гарвани и пр. Резултатите сж следните:

		птици	яйца
1) Плевенска	околия	13,281	84,274
2) Ловчанска	„	7,936	64,392
3) Никополска	„	11,696	67,054
4) Троянска	„	2,409	14,523
5) Тетевенска	„	2,036	10,027
6) Луковитска	„	7,005	20,230

Всичко 44,413 260,510

290,510 яйца сж равни на около 65,000 гнезда.

Ако, не дай Боже, за всичко това се плати възнаграждение отъ нашия фондъ, ще сж потребни:

- 1) 44,413 птици $\times$ 5 лв. = 222,065 лв.
 2) 65,000 гнезда $\times$ 10 лв. = 650,000 лв.

Всичко 872,065 лв.

Значи само за Плевенския окръгъ ще сж потребни 872,065 лева за възнаграждение на изтрѣбени пернати хищници!

ЗАКОНЪ И УСТАВЪ.

Ловното дѣло е дѣло народно.

а, ловното дѣло е наистина народно и то въ пълния смисъл на думата.

Организацията на българските ловци е не само най-голямата между другите организации въ страната ни, но, по своя съставъ, тя е първата, за която може да се каже, че има най-широко на-

роденъ характеръ. Нейните врати сж еднакво отворени за всички български граждани, които сж пълновъзрастни и пълноправни. Като се почне отъ колибаря, обитателятъ на най-усамотената планинска колиба, и се стигне до царскитѣ дворци, до Негово Величество Царя, първиятъ български ловецъ и върховенъ покровителъ на ловната организация, всички останали български граждани, изъ разнитѣ среди и съсловия, безъ разлика на ученостъ, богатство и обществено положение, всички еднакво могатъ да бждатъ членове на организацията. Нѣма никакви ограничения, никакъвъ цензъ и школуване, освенъ качеството на пълноправенъ и пълновъзрастенъ български гражданинъ.

Поради тая своя демократичностъ и достъпностъ и поради привлекателността на ловния спортъ всрѣдъ прелеститѣ на природата, ловната организация добива наистина най-широко народенъ характеръ и съ пълно право заслужава името народна организация. Разбира се това съвсемъ не ще каже, че останалитѣ организации не сж народни. Но тѣ нѣматъ и не могатъ да иматъ оня размѣръ и размахъ на широко народенъ съставъ, какъвто има ловната организация. Тѣ представляватъ или само известна професия, или отдѣлно съсловие, или иматъ повече градски характеръ и т. н. и, следователно, тая тѣхна особеностъ ги поставя въ положение да действуватъ въ ограничени периметри и да не могатъ да бждатъ въ широка връзка съ общия народенъ животъ. Ловната организация е единствената, която има тая привилегия да е най-близо до цѣлокупността на народа, да живѣе и да се развива най-естествено, да е най-голямата и да има всички условия да е и най-мощната.

Тя е въ такъва естествена благоприятностъ, та никому не завижда, съ никого въ кавга не влиза и съ всички има най-приятелски отношения. Особено близо до сърцето ѝ е нейната сестра — Организацията на българскитѣ туристи. Ако за насъ, ловцитѣ, може да се каже, че сме туристи съ пушки, то за туриститѣ може да се каже, че сж ловци безъ пушки. И тѣх-

ната и нашата учителка е една и сжща. Това е великата майка природа, която и тѣхъ и насъ учи да се стремимъ да бждемъ съвършенни и мждри като нея и да я обичаме тѣй, както тя обича насъ. Природата има тая чудна сила да вдъхва обичъ къмъ себе си, любовъ къмъ родната земя, любовъ къмъ отечество.

Ето защо, закърменъ съ обичта и любовта на природата, ловецѣтъ е онзи български гражданинъ, който се отличава преди всичко съ своето родолюбие, въ чистия смисъл на думата.

По тоя начинъ Ловната организация съвсемъ естествено, тихо и незабелѣзано се явява майка възпитателка на едно отъ най-възвишенитѣ чувства — любовъ къмъ родината. Но, освенъ родолюбието, Ловната организация твори и други морални ценности. Тя подпомага и насърчава благотворителността и дава помощи за редъ културно-просвѣтни начинания. Има ловни дружества, като Гор. Орѣховското, на които каситѣ сж изпраздени за подобди нѣща. И всичко това Ловната организация върши безъ да търси благодарностъ и отплата, ржководима и въодушевявана отъ съзнанието, че нейното дѣло е дѣло народно. Освенъ моралнитѣ ценности Ловната организация твори и материални народни блага. Чрезъ нея ловното държавно стопанство, това голѣма природно богатство, е на пътъ да се освободи отъ остарѣлитѣ форми на стопанисване и използване и да се подреди и постави тѣй, та да дава приходи за народа и държавата, не десетици милиони, както е сега, а много и много повече. Страната ни започва да се покрива съ развъдници, разплодници, паркове и ловни домове, все красиви дѣла на Ловна организация.

Бждещето е широко разкрито предъ Ловната организация за творческа народополезна дейностъ и тя не ще позволи то да бжде покрито съ сѣнка. Тя е имала и ще умѣе да намира изъ своята среда достойни водачи, за да не загуби никога онова значение, което нейния широко народенъ характеръ ѝ опредѣля. Върху нейното знаме българскиятъ гражданинъ съ народна гордостъ трѣбва да чете: *Ловното дѣло е дѣло народно*, което заслужава пълна подкрепа отъ държавата и обществото.

На добритѣ и просветени български ловци предстои да разкриятъ предъ меродавнитѣ фактори и предъ народа голѣмото народно значение на ловната организация и нека бждемъ сигурни, че тая благородна дейностъ ще даде благородни резултати. Дошло е време да се убедимъ, че всѣка инициатива, проявена въ това направление, трѣбва да бжде подкрепена

морално и материално, като дългъ, преди всичко, отъ съзнателния и истински български ловецъ, на който погледа къмъ бъдещето на хубавото ловно дѣло и на родината ни не се спъва отъ грубитъ и дребнави лични интереси.

Нека ние, ловците, никога не забравяме, че ловното дѣло е дѣло народно и трѣбва да му се служи съ чисти намѣрения и висока почтеностъ.

М. Младеновъ.

Дѣлото на ентузиязиститѣ не бива да се подиграва.

Г-нъ Д-ръ Ив. Я., следъ осемъ месеца, отговаря на една статия отъ г. Д. Кацаровъ, помѣстена въ в. „Миръ“, презъ юлий 1926 г. Въ тази своя статия г. Д-ръ Ив. Я. нарича „възходъ“ въ ловното дѣло епохата отъ 1920 г. насамъ и голѣми дѣла, които я характеризиратъ, споредъ него, сж следнитѣ:

- 1) *Закона за лова.*
- 2) *Новия уставъ.*
- 3) *Правилника по прилагане устава.*
- 4) *Посмъртната каса.*
- 5) *Ловната статистика.*
- 6) *Ловни домове и музеи.*

Пропусналь е да спомене още:

- 7) *Първия ловенъ съборъ въ Варна.*

За историческата правда ще кажемъ, че тия голѣми дѣла сж плодъ на отдѣлнитѣ усилия и инициативи на иронизиранигъ въ уводно мѣсто на бр. 5 сп. Ловецъ отъ г. Д-ръ Тиховъ така наречени „ентузиязисти“, защото е вѣрно:

1) Идеята за новъ законъ за лова принадлежи на тогавашния председател на Варненското ловно дружество „Соколъ“. Той бѣ приготвилъ единъ рефератъ, за да обоснове нуждата отъ новъ законъ, който искаше да прочете предъ втория Висшъ ловенъ съветъ. Обаче, г. Докторъ Янковъ, тогава председател на съвета, неразреша четенето. Покойниятъ чичо Марекъ обаче подкрепи енергично Варненския председател и съвета единодушно прие предложението на председателя на Варненското дружество за новъ законъ. Реферата не се чете,

Законътъ се изработи отъ Д. Кацаровъ, Ал. Петровъ и Ив. Сокачевъ — все отъ категорията на ентузиязиститѣ, споредъ г. Д-ръ Тиховъ.

2. Новиятъ уставъ се изработи отъ г. г. Д. Кацаровъ, Ал. Петровъ, М. Хрусановъ и Ив. Сокачевъ.

3. Правилникътъ за вътрешния редъ е изработенъ отъ г. Ив. Сокачевъ.

4. Посмъртната каса безъ малко щеше да се осуети отъ „неентузиязиститѣ“, ако не бѣше председателя на Варненското дружество, който заяви, че напуска събранието на Висшия ловенъ съветъ и излиза съ позивъ до ловците, ако тя не се приеме. Не малко помогна ува-

жавания Ст. Кюмюревъ, който даде компромисното решение — да се учреди касата съ 5 лева вносъ. Ако не бѣ това, и досега щеше да се проучва и разучва.

5. Ловната статистика е изключително дѣло на г. Матей Хрусановъ, който написа своя рефератъ, основата на нашето ловно стопанско дѣло.

6. Първиятъ ловенъ музей се дължи на единъ ентузиязистъ, който зарадъ ловното дѣло забрави себе си.

7. Първия ловенъ съборъ — единствената досега мощна проява на ловната организация — се дължи, и по инициатива и по изпълнение, на Варненското ловно дружество, а Управителния съветъ се побоя да вземе какво годе активно участие въ него. Сжщото, както сега, противно на устава, възлага на Русенското дружество уредбата на втория съборъ, когато тая уредба е длъжностъ на съвета.

Нѣщо повече, на единъ отъ тия ентузиязисти се дължи не малко излизането на организацията изъ онова мъртвило, въ което бѣ изпаднала следъ войнитѣ.

На единъ таванъ бѣше останало отъ организацията само една маса и единъ единственъ секретаръ, когото бѣ обладало униние и отчаяние, та и той се готвѣше да напустне. Никой отъ тия що днесъ поематъ голѣмата длъжностъ да се подиграватъ съ „ентузиязиститѣ“, не се оказваше къмъ агонизиращата ловна организация, макаръ че бѣха въ съвета нѣкой отъ тѣхъ.

Тогава, ако се не лъжемъ, бѣше 1919 год., единъ „ентузиязистъ“ внесе малко бодростъ въ тавана на улица Веслецъ и увѣри секретаря, че за дѣлото тепърва ще настѣпатъ свѣтли дни.

Този ентузиязистъ премина отъ думи на дѣла. Отиде въ Варненското ловно дружество и предъ председателя му, почтенния г. Яни Дянковъ и секретаря Хр. Димитровъ, изложи бързата нужда да се възроди организацията, иначе тя ще умре. Той написа и самъ литографира она позивъ до дружествата, който предизвика Гърновския ловенъ конгресъ — начало лото на „възхода“.

Не бѣше ни желателно да прибѣгваме до историята, но когато случайни гости по трапезата на организацията, иматъ смѣлостъ да се подиграватъ съ ентузиязмътъ на нѣкой дейци, които не малко спомогнаха за подѣема на ловното дѣло — ние трѣбва да имъ кажемъ истината, за да щадятъ онова чувство на преданностъ къмъ дѣлото, което е движило, движи и ще движи тия ентузиязирани ратници, всѣкога за успѣха му.

Посмъртната каса при ловната организация.

Равностмътната за положението на посмъртната каса при Л. О. за ловната 1925/26 год., се балансира със приходъ 683,835 лв. и толкова разходъ.*) Приходътъ е отъ членски вносъ по 20 лева за времето отъ 1/VIII. 1925 до 30 юлий 1926 г. Разходътъ е показанъ въ 4 параграфи, а именно:

§ 1) — на правоимеющитъ на 171 починали членове по 3300 лв. = 649,800 лева.

§ 2) — на двама ранени ловци въ време на ловъ = 3000 лв.

§ 3) — за печатъ и *изпращане окръжни до дружествата* = 1680 лева.

§ 4) — разноски по изпращане на суми (по § 1 и 2) до дружествата; *за изпращане помощта на починали членове, непомогнати въ списъка и прочее* = 29355 лв.

*) Ловецъ бр. 1 — 1926 г. стр. 19 и 20.

Разходътъ по § 4, споредъ целта, за която е направенъ, е като че ли *невъроятенъ по величина* — 29355 лева. За изпращане сумата 649,800 лева на 70 дружества, се падатъ разноски по 419 лева за чекъ или пощ. записъ. Най-малката сума, която е имало да се изпраща, е 3,800 лв., а най-големата 30,000 лв., до едно дружество. Чрезъ която и да е банка или пощата да сж направени преводитъ, въ никой случай разноска за преводъ на 30,400 лева не могатъ да бждатъ 419 лева, а камо ли за 33,000 лева. Най-много, което би се платило за преводъ на суми, е 5 на хилядата, а нѣкой банки взематъ 2—3 на хилядата. Следователно, за 30,400 лева при 5 на хилядата комисиона ще се плати 155 лева, а не 419. Разноска пъкъ отъ 419 лева за преводъ на 3,800 лева, съответстватъ по 11 на сто т. е. повече отколкото лихвоносността на тая сума.

М. Хр.

Справочникъ за ловеца.

Априль 1927 год.

Разрешенъ по закона дивечъ презъ месеца: 1) До 15 число вкл.: бекаси, диви гжски, диви патици и гмурци; 2) Прѣзъ цѣлия месецъ: мжжки глухари, бекасини, свирци и джждосвирци.

Движения на прелѣтния дивечъ: Завръщатъ се презъ месеца: бекаси, щъркели, лястовици, дубли бекасини, нѣкои видове патици и пътпѣдци.

Атмосферни промѣни съ влияние върху лова презъ месеца: При облачно, тихо и меко време прелитатъ бекаситъ; ловецътъ да ги чака край корийкитъ, вечеръ; при ясно и хладно време на причакване по плоскитъ възвишения пакъ може да се удари нѣкой бекасъ. Този ловъ е резултатенъ само презъ първитъ дни на месеца.

Животъ на дивеча: Никненето и оформяването на рогата у сърнитъ е вече завършено; у еленитъ то ще продължава до юлий — августъ. Презъ втората половина на месеца въ Родопитъ и Рила започва токуването на глухаритъ.

Априль е главниятъ месецъ, презъ който грижливата природа, като всѣки добъръ стопанинъ, възстановява своята наличностъ. Презъ

месеца раждатъ: дивата свиня, вълчицата, лисицата, дивата котка, бѣлката, златката, порътъ и невестулката. Къмъ края на месеца и сърнитъ започватъ да се телятъ. Дроплата, лещарката, фазанътъ, бекасетъ, щъркелътъ, пеликанътъ, дивата гжска, дивата патица и много отъ хищнитъ птици сжщо презъ този месецъ снасятъ яйцата си. Къмъ края на месеца и яребицитъ захващатъ сжщото. Изхранването на новото поколение, създава, обаче, нови нужди и вѣчната война въ природата е въ разгара си. Ловецътъ е длъженъ най вече сега, поради особеното положение, да се намѣси енергично и даде защита на полезния дивечъ срещу най ненаситнитъ сега всевъзможни хищници, отглеждащи своитъ малки. Време е вече да се разбере, че хвърлениятъ патронъ по хищникъ не е актъ на разточителство, а е даденъ капиталъ подъ лихва. Изпълняване закона и спазването му въ всичкитъ постановления е най-сигурната гаранция за изобиленъ ловъ за сезона. А това е въ нашъ интересъ.

Пловдивъ, мартъ 1927 г.

Елмо.

Жабитѣ изстребителѣ на рибата.

Като любителъ на рибовѣдството и следйки отъ редъ години, какъ се развива то у насъ, забелѣзалъ съмъ, че жабитѣ, когато рибата хвърля хайвера си, особено въ рибницитѣ, изядатъ такива голѣми количества отъ него, че просто се надуватъ до прѣсване. Тѣ гълтатъ и много отъ рибкитѣ, даже отъ остроперкитѣ. Много жаби съмъ разпарялъ, за да се увѣря въ това. Тѣ лапата и по-голѣмки риби, защото устата и гърлото имъ сж широки. Не единъ пжтъ съмъ виждалъ нагълтани отъ жабитѣ риби, на които опашкитѣ се подаватъ на 4—5 см. внѣ отъ устата на жабата. Немислимо е преуспѣването на единъ рибникъ, ако въ него има жаби. Тѣ трѣбва да се изтрѣбватъ още преди зарибването на езерото и въ последствие, щомъ се забележатъ такива, да се взематъ мѣрки за уни ожението имъ. Най-добре е, разбира се, като се изтрѣбятъ жабитѣ, рибника да се огради съ ситна телена решетка, за да не прихождатъ жаби отвнѣ.

Л. Брайковъ.

Какво вършатъ ловнитѣ организации въ странство.

Въ Франция. Неотдавна предъ годишния конгресъ на французката ловна организация главния воененъ комисаръ въ Франция г. Беназе е изказалъ пожелание, щото организациятѣ за физическо възпитание и ловната организация да турятъ въ съгласие своята дейность и целитѣ, които има да преследватъ. Нека тукъ припомнимъ, че, както преди войнитѣ, тъй и подиръ тѣхъ, стрелковия спортъ въ Франция се водѣше главно отъ ловната организация. Сега на тази работа се дава новъ импулъс и то по напжтствие на главно-то военно управление.

Въ Германия. Освенъ многобройнитѣ спортни дружества, които подъ разни форми замѣстватъ това, което Германия загуби отъ войната, сществуватъ 1,600 стрелкови дружества съ 420,000 члена. Тѣ сж групирани подъ управлението на „спортния комитетъ за стрелба съ малокалибрени пушки“. Скелетътъ на тази стрелкова организация съставляватъ ловнитѣ д-ва. Германцитѣ, значи, както следъ унитарния за тѣхъ Тилзитски миръ въ 1807 г.

успѣха да подготвятъ народа си, въпреки стеснителнитѣ клаузи на тогавашния договоръ, правятъ сжщото и сега, като учатъ младежта на стрелково дѣло съ спортни карабинки и редъ други упражнения, които закаляватъ духа и тѣлото и които не имъ сж запретиени отъ Версаилския договоръ.

Въ Швейцария. Цѣла мрежа отъ ловно-стрелчески дружества покрива страната съ разклонения дори до последнитѣ села. На тази образцова въ всѣко едно отношение организация се базира главно отбраната на швейцарската федерация.

Нѣма нужда да изброяваме какво вършатъ въ туй отношение и другитѣ страни — победители и победени — достатъчно ще бжде, ако кажемъ, че на присжция на ловното дѣло *стрелкови спортъ* навсѣкжде се отдава голѣмо значение и този спортъ се упражнява въ широки размѣри.

А какво правимъ ние? Нашата ловна организация отъ три години насамъ е членъ на международната олимпиада и е канена вече да взима участие въ стрелбитѣ, които станатъ и ще ставатъ въ Парижъ, а пъкъ ние, съ много малки изключения, нито стрелбище имаме, нито нѣкакви стрелби правиме. Времето минава, а ние като че ли затрѣваме и малкото онези пжтеки, които ни сж отворени. . . .

Продължителността на живота у сърнитѣ.

Г-нъ Пеню Житаровъ, старъ и много любознателенъ ловецъ, ни разправя, че той е държалъ опитомена сърна въ продължение на цѣли 24 години (отъ 1884 — 1903 г.).

Какъ лисицата успѣва да похити кацналитѣ на дърветата птици.

Сжшия г. Житаровъ ималъ и едно лисице, което не се подало напълно на опитомяване. Денемъ се криело подъ голѣмата грамада дърва въ двора, а нощемъ излизало да се храни. Въ съседство на дървата имало овощни дръвчета, кждето се прибирали кокошкитѣ за нощуване. Г. Житаровъ разправя:

„Бѣше ясна лѣтна нощъ. Спѣхме при отворени прозорци. Чувамъ единъ шумъ отъ къмъ двора, кждето лежах кокошкитѣ. Досе тихъ се, че нашата лисица ще да прави опи-

ти, за да се облажи съ кокошо месо. Ставамъ и отивамъ на прозореца. Подъ дръвчето, гдето спятъ кокошките, виждамъ кума лиса. Разбрахъ намъренията ѝ, та се заинтересувахъ да разбера, какъ ще успѣе да се нагости съ нѣкоя отъ кокошките, които, при това, бѣха доста високо по клонитѣ. Това, що видѣхъ, никога не съмъ очаквалъ. Лисицата се подхвърли нагоре, премѣтна се въ въздуха, като съ изопнатата си опашка закахи една отъ кокошките, която се струполи на земята. Тя тутакси бѣ уловена отъ лисицата и одушена. Имахъ търпението да дочакамъ кума лиса да повтори тази операция още нѣколко пѣти. Тя все по сѣщия начинъ, чрезъ премѣтане въвъ въздуха и изопване опашката нагоре, успѣваше да сваля по една кокошка“.

Разплодъ на северни елени.

Въ 1902 година били заведени 1200 северни елени въ Аляска; отъ тогава досега животнитѣ сѣ се увеличили на 350,000 екземпляра.

В-къ „Миръ“ бр. 8022 — 23/III 1926 год.

Ловенъ и рибарски речникъ.

1. **Лопатаръ** — единъ представителъ отъ рода на еленитѣ. Латински се именува *Cervus dama*. У насъ се развъжда въ Царското ловище при с. Кричимъ. Нѣколко екземпляра има пуснати въ Видинския ловенъ паркъ.

2. **Ловище** — заградено мѣсто лето се развъжда дивечъ и последния може да се използва само отъ притежателя на мѣстото (напр. Царското ловище при с. Кричимъ).

3. **Кикликъ** — най-употрѣбямото и най-подходяще наименование на скалната яребица (*Saxabis saxatilis*).

4. **Каменарка** — По-рѣдко и по несполучливо наименование на Киклика.

5. **Ловно бранище** — Друго, доста пояснително наименование на ловния развъдникъ, както се разбира по нашия законъ за лова.

6. **Пиклище** — мѣсто, кждето видра-

Какъ да направимъ обувката да не пропускатъ вода

Въ едно стѣкло се налива рибено масло 35 грама, разтопенъ парафинъ 15 гр., (за да се разтопи по-лесно парафина, настѣргва се на дребни парчета, терпентиново масло 200 и терпентинъ (*Terebenthina veneta*) 30 гр.

Преди да се намажатъ съ тая смѣсъ обувката, трѣбва добре да се изчистятъ и изсушатъ.

Съ помощта на парцалче, което често топимъ въ смазката, намазваме обувката на всѣкъде — подметки, токове особено добре, за да попиятъ много смазка. Следъ 15 минути повтаряме намазването, като особено добре намазваме шевовѣтъ. Следъ други 15 минути потретваме намазването и оставяме обувката цѣль часъ да попиватъ. Ако по тѣхъ е останала неразтрита смазка, размазваме я по цѣлия обувакъ.

Трѣбва да се внимава приготвяването и намазването да става далече отъ огънь, защото смѣстѣта лесно се възпламенява.

та отива по нужда (видритѣ отиватъ по нужда на едно и сѣщо мѣсто).

7. **Чакало** — гюме за вардене дивипатици и пр.

8. **Рогачъ** — мѣстно наименование на благородния елень (*Cervus elaphus*).

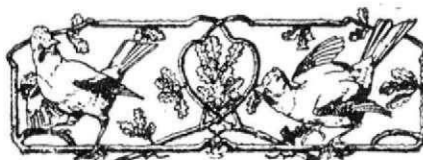
9. **Гиргенка** — мѣстно наименование на лѣщарката въ Средногорието.

10. **Подсичане рибата** — енергичното дърпане на въдицата, за да се вкара кукичката по дълбоко, щомъ сѣ забележатъ конвулсивнитѣ движения на гжбата, привързана къмъ въжето.

11. **Кълъ** — вжженцето, за което непосредствено е привързана въдицата и което вжженце се привързва къмъ главното въже.

12. **Биденъ** — главното въже на въдицата.

(Следва)

Законопроект за изменение Закона за лова. Г. г. Христо Черневъ, (председател на Луковитското Ловно Д-во и Иванъ Ангеловъ (виденъ членъ на Старозагорското Ловно Д-во), сж внесли на 21 мартъ т. г. законопроектъ за изменение нѣкои членове отъ Закона за лова. Законодателното предложение е подхрѣпено съ готовностъ отъ мнозина народни представители.

Още едно доказателство, че за ловното ни дѣло, може да се очакватъ много по-големи постижения, стига да знаемъ, какъ, кога и какво да искаме.

Двамата почтени ловци и народни изобранияци съ това си предложение за винаги свързватъ името си, съ „Националнитѣ природни паметници“ въ България, каквито споредъ законопроекта, сж предвидени, по единъ въ Рила, Стара-планина и Родопитѣ.

Ловната Организация дължи гореща благодарностъ г. г. Черневу и Ангелову и на всички ония г. г. народни представители, които подкрепиха тѣхното предложение.

Пролѣтния ловъ на патици и бекасини въ Софийско. Първата половина на м-цъ мартъ зарадва и соф. ловци съ появяването на доста патици: алмабаши, чакржчийки, фиовци, кълъ-куйруци, бърнета и др. по голюветѣ и рѣкитѣ на Соф. поле. Ловци, които сж вардили по чакалата (гюметата), сж имали случай да ударятъ по 40—50 парчета въ денонощие. Малки пасажи отъ обикновени бекасини и кръшкаци сж забелѣзани и убивани по блатата при Кациляне, Чепинци, Куманица, Опицвѣтъ и др. Дубли бекасини едва напоследък сж забелѣзани и то на рѣдко. Изобщо, въ софийскитѣ мочури забелѣзалъ съмъ, че дублитѣ се явяватъ въ по-големи количества доста късно — едва при настѣпването на топли пролѣтни дни — къмъ срѣдата на априлъ месецъ.

Ив. П-въ, соф. ловецъ.

Има ли „Американски Сетери“? Въ брой 5 на сп. „Ловецъ“ се дава изображението на два великолѣпни сетери, които сж наречени отъ редакцията „американски“. До колкото се простиратъ нашитѣ скромни сведения по „кинологията“, американски бизони има, но американски сетери — нѣма. А изображенитѣ два сетери сж отъ породата „английски сетери“. Че живѣятъ въ Америка, това не дава право да се наречатъ „американски“, както дори ние въ България не ги наричаме „български“.

Годишния отчетъ на Габровското Ловно Д-во „Соколъ“ се получи въ редакцията. Габровското Ловно дружество, което е едно отъ първитѣ въ страната, по своята стегната организация и съ този свой отчетъ показва още еднажъ хубавитѣ и плодотворни резултати, които е добило презъ течение на годината.

Годишната равностѣтка показва единъ оборотъ въ прихода и разхода 303,363.46 лв. Остатъкътъ отъ предшествующата ловна година, е билъ 128,509.91 лв., значи презъ отчетната година дружеството е увеличило своя капиталъ съ 51,637.55 лв. — едно крупно перо, което може само да радва приятелитѣ на това дейно дружество.

Дружеството има 369 членове.

Между по-важитѣ пера на прихода ще посочимъ: 1) подаренитѣ 2,100 отъ председателя на дружеството — хонораръ, следуемъ му се за медицински прегледъ на членоветѣ по посмъртната каса; 2) стрелби — 6.320 лв. и приходъ отъ ловна вечеринка 15,512 лв.

Въ разхода заслужава да се помене: помощи на починали ловци 4,000 лв., помощи на заболѣли ловци 400 лв. Ето какъ габровци работятъ на дѣло за другарството, което не се нуждае само отъ словестни разточителства изъ писанията Прави впечатление малкото възнаграждение на секретаря — едва 2,600 лв. за цѣла година.

Председателят, г. Д-ръ П. Недевски, е на правил един хубав жест, между впрочем, правен от него всяка година, да се отказва от хонорара си в полза на дружеството.

Иде ни на ум по този случай една публична закачка, която председателят на Ловната Организация отправя към г. Д. Кацаров в в. Демокр. разговор, че последния писал за хонорар.

Ние се недоумяваме, защо се закачат тия, които получават хонорар за своя труд, когато и самият председател никога не се е отказал от такъв за всичко, ще е писал в сп. „Ловец“, па прие да се увеличат и представителният му пар от 500 на 1.000 лева, един лукс, който днес, при нуждата от обща пестеливост, не можем да си обясним. Свърх това има и по 80 лв. на заседание.

Може би за това се упорствува да не бъде публикуван бюджета на Организацията, въпреки подканянията, та да има какъ, след като получаваме богати хонорари, да упрѣкваме другите в подобен грѣх!

Затваряме скоби и се повръщаме на габровци. Тѣ имат и своя собствена посмъртна каса, от която сж отпуснати през годината 2,750 лв. помощи и има наличност 26,363.20 лв.

Поздравяваме габровските соколи и техни председател г. Д-ръ П. Недевски, като им пожелаваме все да напреднат и да бъдат гордост на организацията.

Ловния въпрос става обществен. Напоследък нашият ежедневен печат започна, благодарение и сега, пакъ, на инициатива на отделни ловци, да проявява жив интерес към ловното ни дѣло.

След статията на г. Матей Хрусанов в в. „Свобода“ за ловния домъ, в. „Търговско Промисленъ гласъ“ препечати статията от същия авторъ: „Кому служимъ и кому услужваме“ (Ловна просвета бр. 2). В. „Миръ“ даде статия отъ Д. Кацаровъ за „Международната ловна конференция“. В. Слово помѣсти статия отъ същия „Закрила на дивеча“. В бр. 471 на в. „Търговско Промисленъ гласъ“ е помѣстена статия отъ г. Иванъ Сокачевъ — „Значение на ловното богатство за народното стопанство“, а в бр. 1445 на в. „Слово“ отъ 4 априлъ, е помѣстена статия отъ Д-ръ Д. Душковъ за „Унищожението на нашето ловно богатство и мѣрки за неговата закрита“.

Отдавна се желаеше от всички, които добре сж разбирали ловното дѣло, ловниятъ въпросъ да стане общественъ въпросъ и ние съ радост отбелязваме, че това желание е вече осъществено.

Ловниятъ въпросъ стана общественъ.

Отзвукътъ на този повишенъ интересъ

на обществото и меродавните среди към ловното стопанство е намѣрилъ и въ Камарата, гдѣто за първи пътъ, откато тя съществува, при разглеждането на бюджета на Мин. Земл. народниятъ представител г-нъ Ради Василевъ, въ своята блѣстяща и аргументирана речъ по земеделѣческата политика на правителството, не е забравилъ да нареди и ловното стопанство, като го посочи за единъ сигуренъ източникъ за нашата износна търговия.

Въ износа на България за м. януарий 1927 година (419.8 милиона лв.) на кожи отъ дивечъ се падатъ 14.9 милиона или 3.6 на сто отъ цѣлия износъ презъ месеца; въ износа за м. февруарий (358.9 милиона) сж показани 9.9 милиона за кожи отъ дивечъ или 2.8 на сто отъ цѣлия износъ. Презъ месецъ мартъ по сведения отъ окръжния ветеринаренъ лѣкаръ въ София износътъ на дивечови кожи следва още по интензивно.

Възможно ли е? Пишатъ ни отъ Плевенъ, че на подпредседателя на Ловното дружество билъ съставенъ актъ, заедо е водилъ съ себе си на ловъ лица безъ ловни билети.

Въ същото писмо се съобщава, че председателятъ на дружеството съ писмена бележка разрешилъ на нѣкого да си убие единъ заякъ за цѣръ.

Редакцията дава мѣсто на тия съобщения, желаейки въ скоро време да получи опровержение отъ заинтересованите лица, което съ удоволствие ще публикува.

Мислимъ, че отдавна е преминало времето настоятели на ловните дружества да се обвиняватъ въ нарушение закона за лоп.

Нека не служи за примѣръ никому, че законътъ се нарушава отъ Ловния съветъ при Министерството на земедѣлието. Нему ще се прости, той едва сега започва да се занимава съ ловъ, по стари ловци?

Дано не е вѣрно.

Четемъ: „Юнашката организация уредила агитационна юнашка седмичка и видни наши общественници тръгнали изъ България да проповѣдватъ юнашкото дѣло. Въ 72 града щѣли да се уредятъ събрания и голѣми хора щѣли да говорятъ предъ тѣхъ“.

А ние?

Пратихме Торосъ изъ Делиормана да събуди ловджийския духъ.

Сега „Ловецъ“ ни съобщава, че плодъ на това ще бъдатъ предстоящи портрети и разкази отъ духовитото перо на екскурзията Торосъ, които обаче, ще ни се даватъ на част по лажичка или на брой по единъ.

Нѣма ли поне този пътъ У. С. да прекрати своя омагьосанъ кръгъ и да се

реши издаването на тая Торосова работа въ една книжка. . .

Отъ ловния съборъ ни отдѣлятъ 3 месеца. Никъде нищо не се чува за него. У. С. си е измилъ ржцетъ съ русенци, на русенци е възложена една тежка задача. Самиятъ съборъ психологически и материално трѣбва да се подготви, за да бжде достоенъ за името ни. Поне това да стори съветътъ.

Наша поща.

София „Горски цар“ — пишете ни адреса си.

Д. Заграловъ — Харманлий — Благодаримъ Ви сърдечно. Благодарение на съзнателни ловци като Васъ, Л. П. ще продължава да свѣти.

Н. Божковъ — Варна. — Писмото Ви че Л. П. се посреща възторжено отъ много ловци, ни дава нова вѣра и куражъ. Начертания пжтъ ще слѣдваме до пълно тържество на добре разбранитѣ ловни идеали.

Никола Балкански — Горна-Орѣховица. — Като съдѣйствувате за разпространението на Л. П., Вие давате цѣнна услуга на ловното дѣло. Благодаримъ Ви най-сърдечно.

Необходима поправка. Г-нъ Маноловъ, авторъ на статията „Нѣщо за невестулката“ помѣстена въ бр. 3 на „Ловна Просвѣта“, ни моли да съобщимъ, че описания отъ него случай е преди европейската война и че специално за неговото непубликуване не е отговоренъ сегашния редакционенъ съветъ на списанието „Ловецъ“.

Г-нъ Д. Дюкмеджиевъ отъ с. Брѣстъ — Никополско, ни пише: „Получавамъ и тая година „Ловна Просвѣта.“ До волень съмъ, че съ нея Вие широко и популярно прѣскате светлината за уяснение целитѣ и задачитѣ на организацията. Нѣщо по-вече, нови положения и нови повеления на „закона“ за пръвъ пжтъ виждатъ тълкувание въ колонитѣ на „Ловна Просвѣта“, а не въ „Ловецъ“. Изглежда, че „рутина“ все още съществува, макаръ че въ резолюцията на Плѣвненския конгресъ тази дума не се хареса. Наистина, „истината боде“.

Правдата се цѣни, обаче, отъ насъ — малограмотната маса, а периферията е, която

Или петнадесетъ дни по рано ще се удостоимъ съ една уводна статия: *На съборъ!* която ще започне „Другарското братство“. . . , а ще завърши съ „наслука“!

Мислимъ, че е време вече и последниятъ ловецъ да разбере, че ще има ловенъ съборъ.

крепи центъра, не защото сме много, а защото, ние периферията и малограмотнитѣ, сме колективния умъ, а той е по-силенъ въ сѣждението и заключенията.

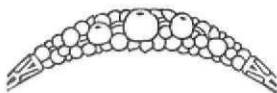
Сърдеченъ приветъ и горещи пожелания на „Ловна Просвѣта“, да съществува още много и много години. Наслука!

Б. Р. Благодаримъ Ви сърдечно, г. Дюкмеджиевъ за прецѣнката, що давате за „Ловна Просвѣта“.

Станимъжка. — Б. Георгиевъ. Хубавото Ви описание за хайката въ Добралъжа засега изоставихме за единъ отъ зимнитѣ броеве на Просвѣта, когато сезона е на хайкитѣ. Изпратете Вашия новъ разказъ „Браконеръ“.

Г-нъ Кр. Корфоновъ отъ с. Рила ни пише: Дълга да Ви съобща, че презъ току що изтеклия сезонъ ми се случи една особеност, която ми направи впечатление. Между другия дивечъ въ насъ се срещатъ и скалисти яребици (*Saxatilis*). Тия яребици, както и полскитѣ, никога не кацатъ на дърво. Когато кучето ми надуши едно пръснато ято отъ скалисти яребици, то още не наближило до последнитѣ, едната се вдига и отлита нѣкъде. Това става въ джбово насаждение. Следъ тая се вдига втора, но кучето вече беше наблизо до нея. Даже тя бѣгаше по земята, и кучето я прослѣдва. Когато кучето доближава доста, яребицата се вдига и кацна на една клонка отъ джбъ. Така стоя, следѣйки кучето, около 3—4 минути и тогава наново литна и отмина надалече отъ насъ.

Друго за забелѣзване е, че сжщитѣ яребици при вдигане винаги отлитатъ надолу, а въ повечето случаи когато ходятъ по земята, вървятъ нагоре.

ТАБЛИЦА

за износа на сурови кожи отъ дивечъ

(Съставиль Матей Хрусановъ).

Година	Отъ зайци		Отъ лисици		Отъ др. дивечъ		В с и ч к о		Година
	Колич. въ кгр.	Стойность въ лв.	Колич. въ кгр.	Стойность въ лв.	Колич. въ кгр.	Стойность въ лв.	Колич. въ кгр.	Стойность въ лв.	
1890	16458	29598	310	1960	5225	13208	21993	44766	1890
1891	25983	45434	2063	11257	6219	33028	34265	89719	1891
1892	11900	20581	178	885	8042	18299	20120	39765	1892
1893	9841	18076	473	5289	3541	11182	13855	34547	1893
1894	9453	13687	501	3231	2194	8403	12148	25321	1894
1895	11066	19093	1894	14488	9896	33102	22856	66683	1895
1896	9183	16526	240	2008	4759	27570	14182	46104	1896
1897	11921	17956	1351	13716	1170	7683	14442	39355	1897
1898	6827	10839	504	4298	1916	3418	9247	18555	1898
1899	14398	19391	2432	17411	1902	3730	18732	40532	1899
1900	21678	39824	4389	47213	2672	10710	28379	97747	1900
1901	26800	57322	2392	20667	1560	8610	30752	86599	1901
1902	24251	37922	1249	11521	3754	10755	29254	60298	1902
1903	26185	59375	1644	9568	4539	15408	32368	84355	1903
1904	23208	41747	525	5920	3683	15083	27416	62750	1904
1905	32140	70246	3689	22407	39	119	35868	92772	1905
1906	25622	63777	3335	25488	128	568	29085	89833	1906
1907	32849	67504	1798	15059	693	1734	35340	84297	1907
1908	22153	57613	1215	14959	30	241	23398	72813	1908
1909	27347	97826	1177	19835	454	1400	28974	119061	1909
1910	18383	70829	475	7564	3232	11405	22090	89798	1910
1911	28715	66756	3945	50464	3247	30615	35907	147835	1911
1912	34294	173370	4528	66503	4507	50940	43329	290813	1912
1913	16777	68918	4740	89115	3740	92434	25257	250467	1913
1914	28413	95775	3648	65115	2944	38543	35005	199433	1914
1915	9530	28650	2717	68522	550	5305	12797	102477	1915
1916	—	—	10805	231858	—	—	10805	231858	1916
1917	36717	444314	9681	567330	—	—	46398	1011644	1917
1918	11556	226813	9231	772990	—	—	20787	999821	1918
1919	31553	2305768	3185	735875	1263	301680	36001	3343323	1919
1920	18173	2160200	4158	1702730	2746	1367990	25076	5230920	1920
1921	36815	2860555	8485	2294305	6864	2413547	52164	7568407	1921
1922	35611	5263804	10723	5882765	7217	7244170	53551	18390739	1922
1923	33293	6557756	7966	6871365	7923	8637526	49252	22266647	1923
1924	33856	6829243	6940	7604163	9707	8199538	50503	22632944	1924
1925	33799	7106977	5015	6473366	6205	6961925	45019	20542268	1925
1926	48360	9653013	3248	3146752	7867	4989301	59475	17789066	1926

ЛОВЦИ,
искате ли да яздите
съ удоволствие и безъ
неприятности, снабде-
те се съ
**АНГЛИЙСКИТЪ
ВЕЛИСОПЕДИ
ЧАЛЕНЖЪ**
тъ конкуриратъ по своята
цена, здравина, лекъ вър-
вежъ и елегантностъ
всички други марки.
Главни представ. за България
**ЛАЗАРЪ Т. КАСАБОВЪ И БРАТЪ
ТАТАРЪ ПАЗАРДЖИКЪ**

**ДРОГЕРИЯ
Н. ДИМИТРОВЪ & С-ие
Т. ПАЗАРДЖИКЪ**

известява че има на
складъ всички
**ЛОЗАРСКИ И
ВИНАРСКИ артикули**

Редакцията на „ЛОВНА ПРО-
СВЪТА“ дава безплатно всички
справки на ловцитѣ относно
ловно оржие, припаси, ловни
кучета и пр. Посочва адреси
на реномирани фирми.
Достатъчно е да се обърнете
съ една пощенска картичка до
Редакцията на „ЛОВНА ПРОСВЪТА“

Ловна просвѣта

Приема за печатане обяви и
реклами при следнитѣ условия
На корицитѣ за кв. см. 250 л.
на специалнитѣ реклам-
ни листове 150 л.
Обявитѣ да се изпращатъ на
адресъ „Ловна просвѣта“ —
„Патриархъ Ефтимий № 90.“

**ПАРФЮМЕРИ
ДЕ ЖЕНЕВЪ
ЕВГЕНИ П. ГЕОРГИЕВЪ
СОФИЯ**

Пл. Св. Недѣля, 13, жгѣла Донд. и М.-Луиза

ДО ГОСПОДИНЪ

улица №

гр. (село)

околия

**НИКОЛА
ХОЛЕВИЧЪ**

АДВОКАТЪ

Ул. Царъ Борисъ, 13
ВАРНА

Защищава дѣла
предъ всички сѣдили-
ща въ Царството

Д-ръ Л. Каблешковъ
хирургъ-зъболекаръ

ул. „Прѣславъ“ № 2
СОФИЯ

П. Г. Петровъ

АДВОКАТЪ

Т.-Пазарджикъ

Писалищъ до
Окръжния сѣдъ

**Василъ Василевъ
Драговъ и С-ие**

Търговецъ на
дървенъ материялъ

Гара Т.-Пазарджикъ

**АБОНАТИ И ПРИЯТЕЛИ НА
„ЛОВНА ПРОСВЪТА“**

Желаєте ли списанието да се подобри
още повече и да задоволи напълно
всички Ваши изисквания?

За това е потребно всѣки единъ отъ
Васъ да запише само единъ свой
другаръ за абонатъ на списанието.
Точния му адресъ да се съобщи съ
пощенска карта на редакцията.